

„Okos, pergő és stílusos.”

— Jeffery Deaver

Már
film is!

THE TOWN

TOLVAJOK VÁROSA

„Nagyszerű regény.”

— Ed McBain

CHUCK HOGAN

NEW YORK TIMES bestseller szerző
A KÓR írója

THE CHUCK HOGAN
TOWN
TOLVAJOK VÁROSA

THE CHUCK HOGAN
TOWN
TOLVAJOK VÁROSA

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: Chuck Hogan
A mű eredeti címe: Prince of Thieves
A művet eredetileg kiadta:
Scribner, a Division of Simon & Schuster, Inc.

Fordította: Kamper Gergely

Copyright © 2004 by Multimedia Threat, Inc.

Borító:
Motion Picture Artwork © 2010 Warner Bros. Entertainment Inc.
All rights reserved.

ISBN 978 963 245 289 0

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Anyámnak

Mily hatalmas a sötétség.
Mert a hol van a ti kincsetek,
ott van a ti szívetek is.

Máté 6:21

Nem légből kapott híresztelés, hogy Charlestown a bankrablás és a pénzszállítók kifosztásának melegegyháza. Bár pontos képet kapunk a Városról, annak utcáiról és épületeiről, egykori és jelenlegi lakói túlnyomó többségéről a regény nem tesz említést.

Ők ugyanolyan jóra való, becsületes emberek, mint amilyeneket bárhol máshol találni a világban.

Míg Charlestown a legtisztességesebb polgároknak is otthon ad, őket nem mindennapi szomszédsággal sújtja. A bankok és pénzszállító kocsik elleni támadásokból sportot űző itteni huligán szubkultúrához hasonlót egyetlen más környéken sem találni.

The Boston Globe, 1995. március 3.

...az FBI statisztikái szerint az országban sehol nem rabolnak ki annyi pénzszállító kocsit, mint ezen a településen.

The Boston Globe, 1995. március 19.

A magát Városinak valló férfi névtelenséget kérve elmondta, milyen volt Charlestownban felnőni. „Rendkívül büszke vagyok a helyre, ahonnan származom. Szó szerint tönkretette az életemet, de büszke vagyok rá.”

The Boston Globe, 1995. március 19.

*Először tósztot mondok. Emeljük poharainkat! Csak ünnepélyesen:
A Városra!*

*Charlestownra, erre az egy négyzetmérföldnyi téglára és kockakő-
re. Bostonnak arra a szegletére, amely lemarad minden várostérképről,
akár zabigyerek a vidám családi fotóról.*

*Itt van a „Régi Tizenegyedik” szíve; azé a kerületé, amely először
küldött Kennedy-gyereket a kongresszusba. Erről a négyzetmérföldről
több fiú hajózott el a második világháborúba, mint Amerika bármely
más pontjáról. Itt vívták a Bunker Hill-i csatát; a forradalom vére
szenteltvízként szórta be ezt a földet, amint a lelkünket is. A Föld, a
Nép és Városi büszkeség – ez a mi szentháromságunk.*

*Most meg nézzétek, idegenek vásárolják fel a lakóépületeket! Nem
tudjuk többé megfizetni a házakat, anyáink házait. A juppi a Vol-
voikkal meg az ázsiai konyhájukkal meg a mesés jövedelmükkel meg
az egyház iránt érzett megvetésükkel sikerrel járnak ott, ahol a brit
seregek elbuktak, és elkergetnek bennünket a földünkről.*

Persze mi nem adjuk könnyen a bőrünket.

*„Ne löjetelek, amíg nem látjátok a szemük fehérlését!” – Ezek mi vol-
tunk, emlékeztek? A szegfű talán már hervadt kissé, de még mindig a
tweedzakóm hajtokáját díszíti dobogó Városi szívem felett.*

*Legyünk hát hősök, ide a flaskával! Ezzel az utolsóval leküldünk
egy kemény tojást is, és megnézzük, mi lesz belőle. Le a fejfedőkkel,
uraim! Igyunk a magasba törő tüskére a dombon, a gránit emlékműre,
ami mindannyiunkat túl fog élni. A világ legnagyobb kicseszett közép-
ső ujjára, amit Bostonnak meg a huszonegyedik századnak mutatunk
fel.*

A Városra! Isten, isten!

Első rész

Büszkeség

1

A bankos meló

DOUg McRAY A BANK HÁTSÓ AJTAJÁN BELÜL ÁLLT, és mély lélegzetet vett a maszkján keresztül. Az ásítást jó jelnek találta. Oxigént szívott magába. Próbált felpörögni. Amiatt, hogy éjszaka törtek be, rengeteg idejük maradt leülni, megenni a szendvicseiket, aztán ugratni egymást és kényelmesen elhelyezkedni, ez pedig nem volt igazán jó a meló szempontjából. Doug egészen tompa lett – az akció, a félelem, a pillanat feszültsége volt a bankrablás sava-borsa. *Nyomás be, pénzt a zsákba, tűnés kifelé!* Az apja szövege volt ez, de bassza meg, a vén gazember igazat beszélt. Doug felkészült rá, hogy ezúttal pofára esnek.

Ide-oda forgatta a fejét, de csak nem akart roppanni a nyaka. A kezében tartott fekete 38-asra pillantott, de rég túl volt rajta, hogy különösebben felizgassa, hogy töltött fegyvert tart a kezében. Nem az izgalomért csinálta. Még csak nem is a pénzért, bár esze ágában nem lesz elmenni nélküle. A meló kedvéért csinálta. Meló a meló miatt, csak úgy. Ő, Jem, Dez és Gloansy együtt csinálták a balhét, pont, mint kölyökkorukban – csakhogymost ez jelentette a megélhetésüket. A bankrablás volt a szakmájuk, és bankrablónak tartották magukat.

Doug vére forrni kezdett a gondolatra, hátában megmozdultak a vastag izomkötegek. Pisztolyának csövével megkocogtatta kapusmaszkjának műanyag homlok részét, és megrázta magát, ahogya ajtó felé fordult. Profi volt, egy csúcsformába lendült sportoló. Erősebb, mint valaha.

Jem a saját tükörképeként állt vele szemben: a poros tengerész-kék melegítőt összecipzározta a golyóálló mellény felett, pisztolyát kesztyűs kezében tartotta, fehér kapusmaszkját varrott fekete hegek díszítették, szeme két sötét üreg volt a közepén.

Elfojtott, vidám hangok közelítettek. Kulcs fordult a megerősített zárukban, engedtek a reteszek.

Napfény. Egy nő keze a kilincsen, egy bumfordi fekete cipő orra – és máris egy fekete virágos szoknya libbent be suhogva Doug életébe.

DOUG MEGRAGADTA A FIÓKVEZETŐ KARJÁT, maga felé fordította a nőt, és felmutatta a pisztolyát, anélkül, hogy az arcába tolta volna. A fiókvezető ragyogó zöld szeme tágra nyílt, de a maszk volt az, ami még a sikolyt is belefojtotta, nem a Colt. Jem berúgta az ajtót a fiókvezető-helyettes mögött, és kiverte a kartontálcát a fickó kezéből. Két papírpohárnyi gőzölgő kávé fröccsent a falra, alácsorgó, barna csikot hagyva maga után.

Doug kivette a bank kulcsait a fiókvezető kezéből, és érezte, ahogy a nőt elhagyja minden ereje. Gyorsan végigkísérte a rövid folyosón a pénztárosok asztalaihoz, közvetlenül a legelöl lévő pult mögé, ahol Gloansy – az övével teljesen egyforma, kevlártól duzzadó ruhában és maszkban – már várt rájuk. A fiókvezető megrémült a látványtól, de most már végképp nem volt benne elegendő szufla hozzá, hogy sikítson. Doug átadta a nőt Gloansynak, aki a vezetőhelyetessel együtt arccal a szőnyegre fektette a pénztárosok fülkéi mögött. Amikor ezzel megvolt, Gloansy nekilátott, hogy lerángassa a cipőiket. A hangját mélyebbé tette és eltorzította a maszk.

Feküdjének mozdulatlanul! Csukják be a szemüket! Senkinek nem esik bántódása.

Doug a nyitott biztonsági ajtón keresztül Jemmel együtt kilépett az előcsarnokba. De a bejáratnál állt, csak a leeresztett redőny miatt nem lehetett látni a Kenmore Square-ről. Kilesett az ablakon a redőny rései között, majd feltartotta kék kesztyűs hüvelykujját, mire Doug és Jem átszaladt az előcsarnoknak azon a kis szakaszán, amelyik az ATM automatától is látható volt.

Jem kiterített egy mély vászonzsákot a padlóra. Doug elfordította a fiókvezető kulcsomóján talált legtömzsibb kulcsot az éjszakai trezor zárjában, mire ezüstszerű műanyag pénzes zacskók buktak ki a földre, mint lazacok az átvágott halászhálóból. Egy hosszú hétvége termése. Doug ötösével-hatosával gyűjtötte bele a készpénzzel meg csekkekkel teli zacskókat Jem nyitott táskájába.

Miután a széffel megvolt, Doug az ATM hátához lépett. Megkereste a megfelelő kulcsot, aztán a pénztárosok fülkéire nézett, ahol Jem időközben felállította a fiókvezetőt. Leszegett fejjel, a cipője nélkül, az arcába lógó hajjal a nő egészen alacsonynak tűnt.

– Még egyszer! – parancsolt rá Jem. – Hangosabban!

– Négy. Öt. Hét. Nyolc – mondta a nő a padlót bámulva.

Nem törődve akadozó hangjával, Doug bepötyögte a kódot a kulcs fölötti számlapon. Az ATM ajtaja föl pattant, Doug pedig kihúzta a pénzkazettát. A hosszú hétvége után még félig sem volt. Miután a pénz a zsákba került, még a bélyegeket is előhalászta, hogy aztán a tízesek meg húszasok után dobja őket. Aztán visszacsúsztatta az üres kazettát a helyére, elsietett a csekkek írásához használt pult mellett, és a nyitott biztonsági ajtón keresztül visszavitte a zsákot a pénztárosok fülkéihez.

Amikor odaért, előhúzott egy kis páncélkazettát a főpénztáros asztalának egyik fiókjából. Néhány formanyomtatvány meg egy halom megmaradt 1996-os ajándéknaptár alatt barna borítékot talált, benne a páncélterem henger alakú kulcsával.

A PISZTOLY NÉLKÜL lehettek volna akár egy liftre váró pár is: Jem és a fiókvezető egymás mellett állt a páncélterem széles ajtaja előtt. Jem közel tartotta magához a nőt, szoknyáján keresztül simogatva a feneke ívét 45-ösének csövével, miközben a fülébe suttogott valamit. Ahogy Doug zajt csapva megjelent mögöttük, a pisztoly a nő csípőjéhez vándorolt.

– Azt mondja, az időzár nyolc tizennyolcra van állítva.

A páncélterem ajtajába épített óra 8:17-et mutatott. Néma csöndben várták ki azt az egy percet. Doug a fiókvezető mögött állt,

a légzését hallgatta, és figyelte, ahogy karba font kezeivel a saját oldalát markolássza.

Az óra 8:18-ra váltott. Doug a vastag fekete tárcsa fölé illesztette a kulcsot.

– Tudunk a pánikkódokról – közölte Jem a fiókvezetővel. – Úgyhogy nyissa csak ki mindenféle trükkök nélkül!

A nő merev mozdulattal emelte fel a kezét, majd mielőtt a tárcsával kezdett volna foglalkozni, a hűvös acélajtónak támaszkodott, egy kurta pillanatra párás tenyérfoltot hagyva maga után. Amikor elbizonytalanodott, miután kettőt fordított a tárcsán, Doug tudta, hogy a nő hibázott.

– Ne húzd itt nekem az időt, baszd meg! – szólt rá Jem.

A nő a szoknyájába törölte reszkető kezét. Második próbálkozásra eljutott a kombináció harmadik számáig, mielőtt az idegei felmondták a szolgálatot, és bizonytalan ujjaival túl nagyot tekert a tárcsán.

– Az isten szerelmére! – kiáltott fel Jem.

– Sajnálom – nyüsztette a nő, félig dühében, félig félelmében.

Jem a fiókvezető füléhez szorította a fegyverét. – Vannak gye-rekeid?

A nő lépett egyet oldalra, és elszoruló torokkal válaszolt. – Nincsenek.

– Férjed? Pasid?

– *Nincs.*

– Atyám! Akkor szüleid... Élnek a szüleid? Ki a faszt fenyegethettek meg?

Doug lépett közbe, óvatosan eltolva Jem fegyverét a nő arca elől.

– Hány rossz próbálkozás után késlelteti a nyitást?

A nő nyelt egyet. – Három.

– És mennyi idő után lehet újra próbálkozni? – kérdezte Doug.

– Azt hiszem... tizenöt perc múlva.

– Írd le! – szólt Jem. – Írd le a kurva kombinációt, és megcsinálom magam.

Doug a nő fintorgó arcára nézett, és még profilból is látta rajta a félelmet. – Maga sem akarja, hogy még tizenöt perc múlva is itt legyünk.

A nő ezen elgondolkodott egy pillanatra, aztán gyorsan a tárcsa felé nyúlt; sebesen mozdult a keze, akár a kalitkából kiröppelő madár. Doug elkapta a csuklóját, és határozottan tartotta.

– Lassan! – mondta. – Nem kell kapkodni. Ha egyszer elkezdte, ne álljon meg!

A nő összezárta az öklét a saját hüvelykujja körül. Amikor Doug elengedte, már óvatosabban emelte a kezét a tárcsához. Az ujjai ezúttal engedelmeskedtek, és csak akkor remegtek meg kicsit, amikor az utolsó számhoz ért. Odabentről tisztán kivehető kattánás hallatszott.

Jem elfordította a kereket, és az ajtó máris kinyílt a masszív zsanérokon. A páncléterm hűvös, lágy ásitással mutatta meg magát a hétvégi alvás után.

Doug megragadta a fiókvezető karját, és távolabb kísért. A nő megtorpant, amikor meglátta az irodáját, ahol Dougék behatoltak, miután megbontották a plafont pontosan az íróasztal fölött.

– Ma van a születésnapom – suttozta a nő.

Doug gyorsan továbbkísért Gloansyhoz, aki megint a földre fektette a helyettese mellé. De a közelben állt, hegekkel telerajzolt maszkja különös szögben lógott az arcán. Egy rádió volt nála, aminek láthatatlan drótja a melegítőfelsője gallérja alól vezetett ki.

– Semmi – mondta Dez. A rendőrségi frekvenciákon egy szót sem szóltak róluk.

AMI A DOLOG HÓDÍTÁS RÉSZÉT ILLETI, a pánclétermek mindig csalódást jelentettek Doug számára. A nyilvános helyiségek, mint például a széfiterem tisztaságára kínosan ügyeltek, de azok a helyek, ahol a pénzt tartották, semmivel sem voltak látványosabbak, mint bármilyen közönséges raktár.

Ez a páncléterm sem volt kivétel. A készpénzt rejtő helyiség ajtaja vékony fémből készült, és annyira vacak volt rajta a zár, hogy Doug egyetlen könnyed mozdulattal taszította be. Bár a páncléterm kívülről igencsak nehéz célpontnak tűnt, aki egyszer bejutott, az bejutott. Doug nem törődött a rolnikba rendezett érméktől roskadozó polcokkal, és inkább a papírpénz kötegeit söpörte le.

A színes papírcsíkok első pillantásra elárulták neki, milyen címletekről van szó: a piros ötdollárost jelentett, a citromsárga tízest, a lila húszast, a barna ötvenest, a gyönyörű mustársárga pedig százast. Doug egyenként felkapkodta őket, és átpörgette mindegyik köteget festékpatronokat meg nyomkövetőket keresve.

A pánccéltér hátsó falánál négy készpénzes kocsik sorakozott. A felső fiókjában mindegyiknek úgy 2500 dollár lehetett. Doug gyorsan ki is pakolta az összeset, csak a csalinak odatett, papírfecnikkel kitömött húszaskötegeket hagyta érintetlenül. A pénztárosok mindig az első fiókhoz nyúltak a rutinműveletek során, és ezt ürítették ki fegyveres rablás esetén is.

A készpénzes kocsik második fiókjai mélyebbek voltak, mint az első; ezekben kaptak helyet a magasabb címletek, amikre a céges tranzakciónál és a számlák megszüntetésénél volt szükség – összességében ez több mint négyszer annyi pénzt jelentett, mint amennyit az első fiókokban tároltak. Doug most ezeket is kiürítette egészen a csalikötegekig.

A széfteremmel egyáltalán nem foglalkoztak. A pánccélkazzetták zárját csak jó tízperces fúrással nyithatták volna ki, ráadásul minden ajtóra két zár jutott. És még ha rá is érték volna egész nap, a Kenmore Square BayBanksnak ez a fiókja a bostoni egyetem diákjainak és a környékbeli lakások bérlőinek gyorsan változó közösségét szolgálta ki, úgyhogy a kazettákkal amúgy sem mehettek volna sokra. Egy felkapottabb környék bankjában ugyanezek a kazetták elsődleges célpontnak számítottak volna, mivel a gazdagabb kerületekben lévő fiókokban általában kevesebb a készpénz, ugyanis az ott lakók szívesebben vásárolnak bankkártyával, mint bankjegyekkel, ezért kevesebb csekket is váltanak be.

Amikor kiléptek a pánccéltéréből, Dez felemelt kék tenyere állította meg őket. – Egy seggfej az ATM-nél.

A redőny résein keresztül Doug egy főiskolás srácot pillantott meg, aki az automatánál próbálta éppen felvenni az ösztöndíját. A gép kétszer is visszadobta a kártyáját, mire elolvasta az „üzemen kívül” feliratot a képernyőn. Az ajtóra pillantott, megnézte,

mikor nyit ki a bank, aztán felemelte az ügyfélszolgálat telefonjának kagylóját az automata mellől.

– Na ne! – mondta Dez.

Mindeközben Doug a második pénztárosfülke mögött hason fekvő fiókvezetőt figyelte. Tudott róla egy s mást. Claire Keeseynek hívták. Egy szilvakék Saturn kupéval járt, amire egy teljesen felesleges hátsó spoilert szereltek, a lökhárítóján pedig egy matrica díszelgett egy mosolygó arccal meg azzal a szóval, hogy „Lélegezz!”. A nő egyedül élt, amikor pedig elég melege fordult az idő, a közeli Back Bay Fens kertjeiben töltötte az ebédidejét. Dougnak azért sikerülhetett ennyi információt összegyűjtenie a fiókvezetőről, mert kisebb-nagyobb rendszerességgel már hetek óta követte őt.

Most, hogy egészen közélről is megnézhetette magának, látta, hogy a haja kicsit sötétebb a tövéénél, ahol a festett mézszőke árnyalat alól kiütközött az eredeti barnaság. A hosszú, fekete vászonszoknya egészen a bokájáig elrejtette a lábát, de fehér harisnya sarkán már kilátszott a rafinált stoppolás nyoma, aminek pedig nyilván örökre rejtve kellett volna maradnia.

A nő elfordította a fejét behajlított karja mögött, éppen csak annyira, hogy felpillant hasson Gloansyra, aki kuporogva figyelte a srácot az ATM telefonjánál. A fiókvezető bal lába lassan a pénztáros széke felé mozdult. Az ujjai becsúsztak az asztal alá, ahol Doug már nem láthatta őket. Egy darabig odabent tapogatózott, aztán gyorsan visszahúzta a lábát, és tovább bámulta a saját könyökhajlatát.

Doug lassan kifújta a levegőt. Most viszont van egy kis gond.

A srác az ATM-nél feladta a próbálkozást a nem működő telefonnal, és nagyot rúgott a falba, mielőtt duzzogva kivonult volna az ajtón a kora reggeli utcára.

Jem ledobta a pénzes zsákot a szerszámos zsák meg a melós zsák mellé. – Kapkodjuk magunkat! – mondta éppen azt, amit Doug hallani akart. Ahogy Gloansy elővette a műanyag kötözőket a zsebéből, Jem és Dez pedig kihalászta a Cloroxos flakonokat a melós zsákból, Doug megfordult, és végigsietett az alkalmazottak pihenőjébe vezető hátsó folyosón. A biztonsági felszerelés

itt kapott helyet a fapalcokon: a rendszer működött, a bekapcsolt kamerák mindent rögzítettek, az ajtó felett pedig kis piros lámpa villogott. Doug megállította mind a három videót, kivette belőlük a kazettákat, aztán – biztos, ami biztos – mindent kihúzott a konnektorból.

Amikor ezzel megvolt, visszavitte a kazettákat előre, és bedobta őket a melós zsákba, anélkül, hogy bárki is észrevette volna. Gloansy időközben felültette a fiókvezető-helyettest az egyik székbe, és a csuklóit összekötötte a támla mögött. A férfi ajkát és állát vérrel keveredett takony festette vörösre. Jem nyilván bemosott neki, amikor bevitte a pénztáros fülkéjébe.

Amikor látta, hogy Dez már az összes fertőtlenítőt szétfröcskölte a padlón, és eldobta a flakonokat, Doug a vállára emelte a nehéz szerszámos zsákot.

– Várj! – kiáltotta Dez, és a füléhez emelte az ujját, éppen, amikor Jem kilépett a pánccélteremből, kezében a neki jutó flakonokkal. Gloansy most már a fiókvezetőt is a helyettese mögé ültette, és már elő is készítette a műanyag pántot, hogy összekötözze a csuklóját. Mindenki Dezre nézett, kivéve Dougot, aki le sem vette a szemét a padlót stíró fiókvezetőről.

– Néma riasztás, erre a címre – szólt Dez.

Jem Dougra pillantott. – Mi a franc van? – kérdezte, letéve a fertőtlenítőt.

– Mindegy, úgyis végeztünk – mondta Doug. – Húzzunk innen! Gyerünk!

Jem előhúzta a pisztolyát, és a csípője mellett tartva, a széken ülő bankárokhöz lépett. – Melyikőtök volt?

A fiókvezető továbbra is a padlót bámulta. A helyettese Jemre nézett, fekete hajának egyetlen fürtje kószán lógott a szeme elé.

– Már indultunk – mondta Jem, pisztolya csövével a hátsó folyosó felé bökve. – Pillanatok alatt kitettük volna a lábunkat azon a kibaszott ajtón.

A helyettes fintorogva pillantott Jemre a haján keresztül, a szemébe könnyeket csalt a fertőtlenítő kipárolgása, az orra még mindig fájt a veréstől, amit az imént kapott.

Jem láthatólag rászállt, és a sértett önérzet volt a legrosszabb hozzáállás, amit a férfi választhatott.

Dez felkapta a fertőtlenítőt, és kapkodva szétfröcskölte a maradékot. – Nyomás! – mondta.

– Mennünk kell! – szólt rá Jemre Doug.

Újabb néhány perc farkasszemnézés után megtört az átok. Jem hátralépett, ellazította a pisztolyt tartó kezét, és visszadugta a fegyvert az övébe. Már meg is fordult, amikor a vezetőhelyettes utánaszólt. – Nézze, senki nem csinált semmit...

Jem esztét veszítve esett neki. A férfi halántékát érő ökölcsapás hangja olyan volt, mintha egy tálca jeget törtek volna fel. Jem egyáltalán nem fogta vissza magát.

A vezetőhelyettes balra zuhant, és a karfára rogyott, mire a szék megbillent, és az oldalára dőlt.

A férfi, amennyire tudott, összekuporodott, de továbbra is a székhez volt kötözve a csuklóinál fogva. Jem féltérdre ereszkedett, és újra meg újra lesújtott a védtelen helyettes arcára és állára. Egy idő után abbahagyta a verést, és felkapta a fertőtlenítőt. Csak Doug utána nyúló karja akadályozta meg benne, hogy a férfi összeűzött arcára borítsa a flakon tartalmát.

Ilyen közlőrl Doug láthatta Jem halvány, egészen világoskék szemét, ahogy szinte világított a kapusmaszk résein keresztül, mint a hó az éjszaka sötétjében. Doug kicsavarta a fertőtlenítőt Jem kezéből, és ráparancsolt, hogy hozza a zsákot. Meglepetésére a másik szó nélkül engedelmeskedett.

Doug leöntötte az éjszakai trezort az előcsarnokban, aztán eláztatta fertőtlenítővel a szőnyeget ott is, ahol korábban megtöltötte a pénzes zsákot. Az ablak közelében összerezsent, és szinte várta, hogy megszólaljanak a szirénák. Ami a flakonban maradt, azt az ATM pénzes kazettájára fröcskölte, majd visszatért a pulthoz.

A vezetőhelyettes még mindig a felborult székre kötözve hevert a földön. Csak sipító légzése árulta el Dougnak, hogy még él.

A zsákok már nem voltak sehol, mint ahogy a fiókvezető sem.

Doug hátrasietett, miközben már alig látott valamit a fertőtlenítő kipárolgásától. A zsákok már ott voltak, Dez és Jem pedig

levett maszkkal várt a hátsó ajtónál. Jem hátulról szorongatta a fiókvezető nyakát, akinek így esélye sem volt meglátni őket. Dez felkapta a nő barna bőr kézításkáját a földről, ahová még akkor ejtette, amikor beléptek, és figyelmeztetőleg pillantott Dougra.

Doug lekapta a kapusálarcot, de az alatta lévő símaszk továbbra is elfedte az arcát. – Ez meg mi a faszt?

– Mi van, ha máris bekerítettek minket? – vetette föl idegesen Jem. – Szükségünk van rá.

Kerekék csikordultak odakint a mellékutcában, ahogy a furgon lefékezett. Gloansy, aki időközben szintén megszabadult a maszkjától, már ugrott is ki a kormány mögül, hogy félrerántsa az oldalsó ajtót.

Dez lépett ki először a bankból, és két kézzel a furgonba hajította az első zsákot.

– Hagyjátok itt! – adta ki az utasítást Doug, de Jem máris a kocsí felé terelte a nőt.

Doug lekapta a statikus elektromosságtól szikrázó símaszket. Minden másodperc számított. A férfi kilépett a tűző napfényre, és a kezében tartott melós zsákot hangos csattanással a furgonba hajította. Jem mellette állt, és megpróbálta úgy betuszkolni a fiókvezetőt a járműbe, hogy az ne pillanthassa meg egyikük arcát sem. Doug megragadta a nőt a derekánál fogva, felemelte, aztán belépett Jem elé, ezzel ráhagyva a harmadik zsákot.

Doug lenyomta a fiókvezetőt a puha padra a furgon hátuljában, és betolta egészen az ablak nélküli falig. – Ki ne merje nyitni a szemét! – szólt rá, és a nő fejét egészen a térdéhez szorította. – És zajt se csapjon!

Az utolsó zsák is a padlóra huppant, becsapták az ajtót, és a furgon megindult a meredek, rámpaszerű emelkedőn, majd a járdaszegélyről az útra zökkent. Doug előkapta a bicskáját az övéen lógó tokból, aztán kinyitotta a legnagyobb pengét, megfeszítette a nő fekete blézerének szegélyét, belevágott, becsukta a pengét, majd letépett egy hosszú csíkot a szövetből. A nő összerendezte a zajra, de nem próbált kitörni Doug szorításából.

A férfi felnézett, és látta, hogy a Brooklyn Avenue végén, a piros lámpánál állva várják, hogy befordulhassanak a Kenmore Square-re. A bank a jobb oldalukon volt. Doug továbbra is a fiókvezető hátára nehezedett, és figyelt. Egyetlen rendőrautó sem jelent még meg a téren.

– Mi lesz a cserével? – kérdezte Gloansy.

– Később – súgta összeszorított fogain keresztül Doug, miközben visszadugta a bicskát az övébe.

A lámpa zöldre váltott, és megindult a forgalom. Gloansy komótosan elindult, és keletnek vette az irányt a Commonwealth Avenue-n.

Egy járőr-kocsi közelített szemből, a buszmegálló túloldaláról, a tér közepén lévő betonsziget felől. Egyszerre bekapcsolta a fényeit, hogy lelassítsa a forgalmat, majd egy éles fordulóval mögéjük kanyarodott, és lefékezett a járdasziget mellett.

A furgon továbbgördült a buszmegálló mellett a Storrow Drive felüljárói felé. Doug kétszer körbetekerte a kabátról letépett csíkot a fiókvezető fején, aztán szorosan megkötötte, hogy semmiképpen ne láthasson ki alóla. Félig felhúzta a nőt, aztán elhúzta a tenyerét az arca előtt, majd ökölbe szorította a kezét, és úgy csinált, mintha behúzna neki egyet, de közvetlenül az orra előtt visszafogta az ütést. Miután látta, hogy a nő meg sem rezzen, hagyta, hadd üljön fel teljesen, aztán az ülés túlvégére húzódott, és úgy tépte le magáról a melegítőjét, mintha saját bűnözői bőrétől próbálna megszabadulni.

2

Tetthely

ADAM FRAWLEY A FENWAY PARK-I STADION falának ferde árnyékában hagyta a szolgálati kocsit, és hóna alatt a map-pájával meg a jegyzetfüzetével átkocogott a Massachusetts Turnpike-on, miközben már rángatta is fel a gumikesztyűjét. A híd korlátját magasra és a tetejénél íveltre építették, nehogy a Red Sox szurkolói tömegével vessék le magukat róla minden szeptemberben. A Newbury Street végében a bostoni rendőrség két anorákos helyszínelője kuporgott a sárga szalagon belül, és egy telegraffitizett fémajtóról igyekeztek ujjlenyomatot venni, meg mindenféle szemetet gyűjtöttek egy zacskókba egy szilvakék Saturn kupé mellett.

A Newbury Street volt az az elegáns sétálóutca, amelyet egyetlen bostoni útikönyv sem felejtett el megemlíteni. A belvárosi parktól indult, és sorban haladt el a szigorú ábécérendben elnevezett utcák mellett, kezdve az Arlingtontól, a Berkleytől meg a Clarendontól egészen a Herefordig, ahol aztán türelmetlenül egészen az M-ig ugrott, azaz a széles Massachusetts Avenue-ig, amelyet a Back Bay nem hivatalos nyugati határaként tartottak számon. A Newbury Street ezen a választóvonalon túl is folytatódott, de nem volt ugyanaz többé: innen már megtört lélekkel, többé-kevésbé a Commonwealth Avenue árnyékában megbújó utcácska szerepébe kényszerült, amíg megalázó véget nem ért az öngyilkosok hídjánál.

Frawley körbement a bank felé, ahol a téglából épült lakóházak sora végződött, alattuk különféle boltokkal és bárokkal.

A Kenmore Square három fontos befelé vezető út, a Brookline, a Beacon és a Commonwealth találkozásánál feküdt egy buszmegálló körül, ahol a Commonwealth Avenue-t egy füves terület osztotta két részre. A járdaszegély mellett összegyűlt járőrökcsik, tűzoltóautók és tévés járművek most egy sávra korlátozták a forgalmat.

A bank nyitott bejáratát ipari méretű ventilátor torlaszolta el, orrfacsaró búzt kergetve ki odabentről a járdára. Az ablakon kézzel írott papírdarab hirdette, hogy a fiók zárva van, és az ügyfeleket a környékbeli ATM-ekhez meg a bank legközelebbi fiókjához irányította a Boylston és a Mass sarkán.

Frawley kinyitotta az igazolványtokját, és FBI-os azonosítóját meg aranyszínű jelvényét az ablakhoz nyomta az FDIC matrica közelében. Az FDIC, azaz a Szövetségi Betétbiztosítási Társaság 100 000 dollár értékig kezekedett a bankszámlákért, amiből az következett, hogy az Egyesült Államok területén elkövetett minden egyes, bankkal kapcsolatos bűncselekmény az FBI hatáskörébe tartozott. Egy bostoni rendőr lépett ki az ügyféltérből az ATM-et is tartalmazó előtérbe, ahol aztán kikapcsolta a ventilátort, hogy beengedje Frawley-t.

– Itt van – szólta Dino, és a mappájával együtt emelte üdvözlésre a kezét a csekkek írására használatos pult mellől. Idebent nem volt olyan rettenetes a bűn szaga, mint az ajtónál.

– Nem volt semmi gond, amíg visszafelé rá nem kanyarodtam a gyorsforgalmi útra – mondta Frawley.

A BRTF, azaz a Bostoni Bankrablási Különítmény nem a belvárosi FBI irodában működött, hanem Lakeville-ben, egy apró településen, harminc mérföldnyire délre a várostól, ahová csak aludni jártak haza az emberek. Frawley éppen megérkezett az ottani ipari parkba, amikor rátelefonáltak, hogy ide kell jönnie.

Dino most a kezébe nyomott egy pár papírcsizmát. Dean Drysler a bostoni rendőrség huszonhét éves nyomozója volt, akit a Bankrablási Különítmény mellé helyeztek. Helybéli fiú volt, magas, hosszú csontú, magabiztos. Bostonban több volt az egy főre jutó bankrablások és pánccélkocsirablások száma, mint bárhol

máshol az országban, Frawley pedig nem is tudta volna nélkülözni Dino alapos helyismeretét.

Frawley harminchárom éves volt, zömök, éles szemű, és a szabadidejét futással töltötte. Nem egészen két éve szolgált a bostoni irodában, az FBI-nál összesen eltöltött nyolc éve alatt pedig megfordult már Miami-ban, Seattle-ben és New Yorkban is. Ő volt az ország legfiatalabb bankrablásokkal foglalkozó ügynöke, a BRTF-hez vezetelt ötfős bostoni szakasz egyik tagja. Az ő feladatuk volt nyomozni minden bankrablási ügyben Massachusettsben, Rhode Islanden, New Hampshire-ben és Maine-ben. A munkakapcsolat, ami közte és Dino között kialakult, amolyan tanár-diák viszony volt, bár a tanár és a diák szerepe napról napra, néha óráról órára cserélődött fel.

Frawley felhúzta a papírcsizmát negyvenkettes cipőjére, és elrendezte a holmijait: a mappát a papíroknak, a jegyzetfüzetet meg a magnót. Végigpillantott az egyenruhásokon és a hátukon büszke rövidítéseket viselő anorákosokon. – Hol van most a nő?

– Hátnál a pihenőben. Az Orient Heights-nál engedték el, a reptérrel északra. Besétált egy boltba, onnan hívtak bennünket. Addigra már ide is kijött egy járőr a néma riasztás után.

– Honnan riasztottak?

– A kettes számú pénztáros fülkéből. – Beléptek a pult mögötti biztonsági ajtón. Itt erősebben lehetett érezni a fertőtlenítő szűrős bűzét, és a szőnyeg helyenként már teljesen el is vesztette a színét. Dino a mappájával rámutatott egy gombra a földön. – Pánikcsengő. A vezetőhelyettest be kellett vinni a Beth Israel Kórházba, elég tisztességesen összeverték.

– A pasast megverték, a nőt meg elvitték kocsikázni, aztán elengedték?

Dino sátáni grimasszal húzta fel a szemöldökét. – Sértetlenül.

Egyelőre félretéve a gyanakvását, Frawley próbálta betartani a fontossági sorrendet. – Tudunk valamit a járműről?

– Furgon lehetett. Már intézkedtem, hogy nézzenek utána, találtak-e felgyújtott kocsit a környéken.

– Beszéltél a fiókvezetővel?

– Előbb beküldtem hozzá egy rendőrnőt.

Frawley megnézte a pánccéltérmet nyitott ajtaját Dino mögött. Két kezeslábasba öltözött technikus kék lézerrel vizsgálta odabent a falakat. Az ujjlenyomat vételére szolgáló por gyönyörű tenyérmentát rajzolt ki kívül az ajtón, a tárcsa fölött, de kicsi volt, minden bizonnyal a fiókvezetőé. – Pénzvesztő ébresztő?

– Pénzvesztő ébresztő és maci a barlangban. Megtalálták a módját, hogy éjszaka betörjenek. A telefonok mind süketek. Próbáltak idetelefonálni a néma riasztás után, de nem sikerült elérni senkit, úgyhogy kiküldték a járőrökocsit. A biztonsági főnök már úton van a kódokkal meg az adatokkal, de szerintem két vezetékes vonal lehet, meg egy mobil biztosításnak. Kiiktatták a mobilt és az egyik vezetékest.

– Csak az egyiket?

– Még várjuk a telefonosokat, hogy megerősítsék. Úgy sejtem, a pánccélajtó be van kötve az őrre, ahogy a pánikcsengő is a pénztárosoknál. Az embereink megvárták, amíg enged az időzár, és Szezám, táruljt játszottak a fiókvezetővel.

– Kényszerítették?

– Ha jól értettem.

Frawley mindent lejegyzett. – Könnyebb, mint behozni az acetiléntartályokat meg az oxigént, aztán átégetni a pánccéltérmet falát.

Dino rántott egyet szögletes vállán. – Úgy nem is biztos, hogy kiiktathatták volna a riasztót az ajtaján.

Frawley elgondolkodott. – Igen, ha azt kikapcsolják, talán túl sokat elárultak volna magukról.

– Bár te is tudod, hogy az ilyenek szemében a sima lopás a puhányoknak való.

Frawley bólintott. – Nem elégedettek magukkal, ha nem szemtől szemben rabolnak ki valakit.

– A lényeg, hogy mindent tudnak a telefonvonalakról meg a digitális kábelekről.

Frawley bólintott, és körbenézett a bűzlő bankon a kettes számú pénztáros szemszögéből. Rutinos zsaruszemét szűrni kezdte a fertőtlenítő. – Ezt ugyanazok csinálták, Dino.

– Most csavart labdákkal szívatnak bennünket. Ezt nézd!

A „KÖZÖSSÉGI BANKOK” ÚJSÜTETŰ TRENDJE SZERINT a fiókvezető irodája legelől volt, és üvegfalain keresztül bárki beláthatott, amivel azt a benyomást próbálták kelteni az emberekben, hogy egy barátságos, helybéli arcot kapcsolhatnak a céghez, amelyik különböző díjakat számít fel nekik azért a privilégiumért cserébe, hogy odaadja nekik a saját pénzüket. A Kenmore Square kiváló helynek számított – a diákok, az éjszakai klubok és a közeli baseballstadion komoly gyalogosforgalmat jelentett –, de maga a helyiség mégsem igazán illett egy bankfiókhoz. Mivel az út ívéhez alkalmazkodott, mélységben hosszabb volt, mint széltében.

Egy rendőrségi fényképész éppen a vakuját villogtatta odabent, amitől a mennyezetből származó, de most éppen az íróasztalon heverő betondarab különös árnyékokat vetett. A beton összetört egy telefont és egy számítógépes monitort; a kábelek meg a billentyűzet úgy lógott ki alóla, akár a szétloccsant bél. A vakolat, a plafonba épített parafalemezek, kőpor és sűrű cafatok szemétdombja között a vasbeton földém gondosan kivágott darabjai heverték.

Frawley felnézett a négyzet alakú lyukra, és rajta keresztül a második szinten egy szemorvos tábláját pillantotta meg egy mosdókagyló fölött. A rablók betörték a fenti rendelőbe, és éjszaka leereszkedtek a plafonon keresztül. Ez volt az ára, ha az ember egy Bostonhoz hasonló öreg városban üzletelt, és ezért nyitottak szívesebben fiókokat a bankok önálló épületekben.

Egyszerre egy piros sisak jelent meg a lyukban, és egy tűzoltó feje bukkant elő. A férfi ijedséget tettett. – Azt hittem, ti vagytok a bankrablók!

Dino mosolyogva biccentett felfelé. – Máris vége a szünetednek, Spack?

Dino régiesen, „szpekk”-nek ejtette ki a nevet „szpark” helyett. Akkor kapcsolta ki és be a charlestowni akcentust, amikor csak akarta.

– Csak gondoltam, megnézetem a szememet. Ez a te csodagyereked?

– Frawley különleges ügynök, hadd mutassam be Jimmy századost.

Frawley szabad kezével a mennyezet felé intett.

– Tökéletes négyzet, két méterszer két méter – állapította meg Jimmy százados. – Szép munka.

Dino bólintott. – Ha az ember értékeli az ilyesmit.

– Remélem, elkapjátok ezeket a zseniket, mielőtt a rák végez velük. – Lemutatott a lyukon keresztül. – Az a sűrke izé ott az-beszt.

– Vannak odafent szerszámok? – kérdezte Frawley.

– Nem. Semmi.

Frawley egy darabig még mustrálgatta a lyuk peremét, aztán Dinóhoz fordult. – Ipari betonfűrés.

– Igen, és hegesztőpisztoly az acélhoz. Semmi különleges. Ezek a fiúk kékgalléros bűnözők. Valódi fajankók.

– Fajankók, akik simán kikötik a riasztót – jegyezte meg Frawley.

– Spack kívágja nekünk ezt a lyukat – mondta Dino, és megfordult, hogy kimenjen a helyiségből. – Hé, óvatosan odafent, Spacky, nehogy meghúzd magad, aztán ki kelljen vened egy év betegszabadságot miattam.

Odafent néhány tűzoltó elnevette magát. – Dean, tudod, hogy egyetlen dolgot lennék hajlandó meghúzni a kedvedért.

A HÁTSÓ AJTÓ ELŐTT ÁLLVA Frawley hallotta a Massachusetts Turnpike-on száguldó autók zaját. A szűk parkolóhelyek és az összeláncolt konténerek az utca szintje alatt voltak, a csatornában pedig homok, kavicsok és szemét gyűlt össze.

A pénzvesztő ébresztőnek nevezett módszer jellemzően a legsikeresebb és legjobban fizető változata volt egy bankfiók kirablásának. Ha meglestek egy alkalmazottat a fiók nyitása előtt, az azt jelentette, hogy kevesebb embert kellett kordában tartani. A készpénz még mind egy helyen volt a pánccélteremben, nem osztották szét a pénztárosoknak, és nem kerültek ki a kisebb széfekbe vagy a tartalékoknak szánt fiókokba, így könnyű volt az egészet gyorsan összeszedni és elvinni. A tipikus pénzvesztő ébresztőnél a parkolóban fegyverrel támadtak rá a bankot nyitó

szerencsétlen alkalmazottra. Ahhoz, hogy éjszaka betörjenek, és ott várjanak a fiókvezető érkezésére – ez a módszer kapta a maci a barlangban nevet –, komolyabb előkészületekre volt szükség, és a hírhedten lusta bankrablótól szokatlan, már-már felfoghatatlan hangyaszorgalomra.

Frawley egy fényképészt látott az út homokjában kirajzolódó keréknyomokhoz illesztett vonalzó mellett feküdni. Kis híján rászólt, hogy ne strapálja magát. A meneküléshez használt lopott furgon pár órán belül úgyis kiégve kerül elő valamelyik üres parkolóból.

Elképzelte, ahogy a bankrablók sietősen, de nem kapkodva bepakolnak a furgonba, miközben a néma riasztó odabent cseng a fejükben. Miért pazarolták vajon az időt a vezetőhelyettes összeverésére? A pánccsenterem már üres volt, ők pedig kifelé tartottak. A nőt magukkal vinni sem volt semmi értelme. Ez a darabka nem illett a kirakósba, ami azt jelentette, hogy Frawley-nak volt miből kiindulnia.

A PÉNZTÁROSOK FÜLKÉINÉL a szőnyegbe ivódott vérfolt formája Afrikára emlékeztetett. Egy helyszínelő éppen mintát vett belőle, aztán a szálakat betette egy barna, pénzérme méretű borítékba.

– Hozzákötyözték a székhez a pasast. – Dino felemelte az átvágott fogas műanyagszalagot tartalmazó bűnjeles tasakot. – Eltörték az állkapcsát, talán az arccsontját is, meg a csontokat a szeme körül.

Frawley bólintott. Itt volt a legelviselhetetlenebb a szag. A fertőtlenítő gyakorlatilag megsemmisítette a DNS-t. Az FBI laborjaiban is ezt használták a munkafelületek gyors megtisztítására, nehogy a vizsgált bizonyítékok összekeveredjenek. Olyat már hallott, hogy egy erőszaktevő öntötte le az áldozatát fertőtlenítővel, hogy eltüntessen minden, esetleg hátramaradt genetikai bizonyítékot, de a bankrablók mostanáig nem folyamodtak ehhez a módszerhez. – Fertőtlenítő, mi?

– Kissé extrém. De itt táboroztak egész éjszaka, nem lehettek elég óvatosak.

– Hát azt biztos nem akarják, hogy elkapják őket. Nem kicsit bukhathatnak. – Frawley félrehúzta a csipogóját a csípőjéhez, és lekuporodott a harmadik pénztárosfülkéje mögé. Halvány morzsákat pillantott meg a fakuló és a fertőtlenítőtől lassan átlukadó szőnyegen. – Leültek, és itt piknikeztek.

Dino leguggolt mellé, és szőrös füle mögé dugta a ceruzáját. – Az ember megéhezik munka közben, Frawl. Mondtam neked, hogy ezek kékgalléros bűnözők. Keménytojás és kávé termoszból. Az Uzsonnás Zacskós Banditák.

Dino megint felállt, Frawley pedig továbbra is térdelve elképzelte a banditákat, amint itt töltik az időt, várva, hogy felkeljen a nap, és az egész bank csak az övék. Aztán ő is felállt, és a pénztárosfülkéjén meg az utcafront ablakain keresztül kinézett a térre. Halványan emlékezett rá, hogy az előző nap áthaladt rajta, ahogy éggő lábakkal ráfordult a célegyenesre az éljenző tömeg előtt. – Itt megy el a maraton, ugye?

– Szent ég, Frawl, el is felejtettem. Te aztán nem vagy semmi! Több mint negyvenkét kilométer, és úgy szaladgálsz itt, mintha mi sem történt volna.

Frawley megint előrehúzta a csipogót az övében. – Három és fél órán belül megcsináltam – mondta. – Elégedett vagyok.

– Hát gratulálok, de biztos, nincs ki mind a négy kereked. Magányos egy sportot választottál magadnak. Mi a fenén gondolkodsz annyi ideig?

– A célba érkezésen – felelte Frawley, aki most már a nyitott páncélkazettát nézegette a hátsó pulton. – Szóval a szemész egész nap zárva volt?

– Meg a konditerem is a legfelső emeleten, bár néhány alkalmazott összejött, hogy onnan nézzék a versenyt. Nagy ablakok vannak, és remek onnan a kilátás. Hatra mind elmentek. Este nyolc körül a forgalmat is beengedték a térre, pedig még nem is ért célba minden futó. Az embereinknek csak pár órára volt szükségük, hogy bepakoljanak, lyukat üssenek a mennyezetbe, és leereszkdjenek.

– Fiatalok lehetnek, ha a plafonba ütött lyukon másztak le.

– Nem a régi mesterek voltak, az biztos. Az idősebbeknek egy ágy kéne, hogy arra érkezzenek.

– Hol jutottak be az épületbe?

– Egy másik hátsó ajtón keresztül. Külön bejárat az emeleti üzleteknek.

– Külső biztonsági kamerák?

– A banknak nincsenek. Azért utána nézünk. Bár ha a mi embereink voltak...

– Igen, ők már a kezünkben voltak egyszer. – Frawley csípőre tette a kezét, a combja és a vádlija még mindig zsibbadt. – Szóval mit gondolsz?

– Elsőre? – Dino mély levegőt vett, és követve Frawley példáját, körülnézett. – Jó zsákmányra számíhattak. A hosszú hétvége, a századik maraton. Jó idő volt, a tér tele éhes nézőkkel. A könyvesbolt, a butikok a túloldalon, bár ott főleg kártyával szoktak fizetni. Viszont ott a sarki bolt, a McDonald's meg az Espresso Royale kávézó. Meg a Sox is itthon játszott, az pedig azt jelenti, hogy a környéken három napra jócskán fellendült az éttermek meg a bárrok forgalma. Aztán meg, jézusom, ott vannak az éjszakai klubok a Landsdowne Streeten. Ezeknek a szombat-vasárnapi összebevétele? – Dino forgatni kezdte a nyelvét a szájában. – Nagyot fogok mondani. A pán célteremmel, az éjjeli trezorral meg az ATM-mel együtt? Én úgy három huszonötre fogadnék. Plusz-mínusz tíz százalék, igen, azt mondom, jó három huszonöt.

– Lesz az három ötven is – mondta Frawley a nyitott pán célterem felé fordulva. – Akarom ezeket az embereket.

FRAWLEY-NAK SZÜKSÉGE VOLT a pán célteremre. A pán célterem volt az áldozat. Nem a bankot birtokló cég, nem a betéteket biztosító és az ő fizetését is álló szövetségi kormány. Az üres, gyászos, megbecstelenített pán célterem. Éppen úgy szüksége volt a pán célteremre, ahogy a gyilkosságiak is szimpátiát ébresztettek magukban a halott iránt, hogy így tüzeljék magukat a vadászathoz.

A széfteremnek a közelébe sem mentek. Minden egyes kazetta megfűrásához birkatürelem kellett volna, ráadásul az egész felért

egy szerencsejátékkal. Száz az egyhez lett volna az esélyük, hogy olyasmit találnak, ami értékes, és nem követhető nyomon.

Frawley a nyitott ajtón keresztül belépett a gondos rendben tartott terembe. Néha pénztárosok zakóira vagy esernyőkre bukkant a hasonló helyiségekben. Olyat is látott már, hogy a páncéltermet használták pihenőnek.

A tárolókat és az ajtókat az ujlenyomatok vételéhez használatos por borította. Csak utazási csekket, töménytelen kettészakított, színekódolt papír meg a fiókvezető nyilvántartó lapjai maradtak a felfeszített tárolóban. Frawley a könyökével próbálta meg beerőltetni a meghajlott ajtót, de az nyikorgó zsanérokkal nyílt ki újra.

Hat merev pénzköteget félretettek, és csinos halmokban elrendezték őket a készpénzes fiókok fölött. Frawley felszakította a hátrahagyott bankjegyek egyik tömzsi kötegét, és festékpatronot talált a közöttük kialakított nyílásban. Felismerte a SecurityPac nevű márkát. A festékpatronokat az ajtó közelében elrejtett elektromos jeladók hozták működésbe, ha kivitték őket a bank területéről. Az eszközt úgy időzítették, hogy nagyjából húsz másodperces késleltetéssel robbanjon; körülbelül kétszáz fokos hőmérsékleten égett, azaz túl forró volt hozzá, hogy a tolvaj fogja, és egyszerűen eldobja. Robbanáskor letörölhetetlen vörös festékpont eresztett a levegőbe, amitől a tettes emberi füstbombává változott, miközben a bankjegyek használhatatlanná váltak, ő maga pedig napokra szóló jelet kapott a bőrére. Kevesen tudták, hogy sok patron még egy kisebb adag, a tolvajt tehetetlenségre kárhóztató könnygázt is a levegőbe ereszt.

Frawley anélkül vizsgálta meg a fiókokat, hogy megérintette volna őket. A fenekükön heverő csalikötegeken kívül semmi sem maradt bennük. A csalibankjegyek tíz- vagy húszdollárosok voltak, amelyeknek feljegyezték a névértékét, a kibocsátási évét meg a sorozatszámát, aztán a bankbetétekkel kapcsolatos szövetségi szabályozás értelmében a bank nyilvántartásba vette őket. Így a zsebében talált pénz segítségével a gyanúsítottat a tett színhelyéhez kapcsolhatták.

Számos csalibankjegy nyomkövetőt is tartalmazott egy vékony mágneses szál formájában, amely azonnal megszólaltatott egy riasztót a rendőrségen, amint kivették a fiókból. Ezeknek a különleges bankjegyeknek az útját éppen úgy lehetett figyelni, ahogy egy lopott autóét a GPS-es nyomkövetők segítségével. Sok hétköznapi pisztolyos rabló, akit a saját otthonában tartóztattak le alig pár órával egy sikeresnek tűnő 1200 dolláros rablás után, csak a bíróságon tudta meg, hogyan akadt a nyomára az FBI.

Mivel itt nem volt szőnyeg, ami beszívhatta volna, a fertőtlenítő szaga egészen kábítóan hatott, de Frawley bent maradt, ameddig csak tudott. Jólesett volna, ha a páncterem segítségért tud könyörögni neki. Ha olyasvalaki lett volna, akinek egy megnyugtató gesztussal megfoghatja a kezét, hogy szövetséget köthessen vele, zsaru az áldozattal. Akkor nem neki magának kéne olyan sokat beleképzelnie ezekbe az üres tárolókba.

A TECHNIKUS MINTÁT VETT a fiókvezető szájából, hogy az ujjlenyomataival együtt a DNS-ét is elkülöníthessék az idegenekétől. Mindeközben Frawley lefénymásolta a nő adatlapját a bank gépén.

Claire G. Keesey. Születési idő 1966. április 16. Frawley vetett még egy pillantást a lapra, és megállapította, hogy ma van a nő harmincadik születésnapja.

Dino meg akarta nézni, mi az ábra az emeleten, így Frawley-ra maradt a kihallgatás. A nő éppen a tintát törölgette az ujjairól, amikor Frawley bemutatkozott, úgyhogy a menetrendszerű kézfogás kissé zavartra sikeredett. A nyomozó a nő kezébe nyomott egy üveg ásványvizet, amit az megköszönt, majd lecsavarta a kupakját, belekortyolt, végül pedig letette az asztalra egy üres diétás kólás palack mellé.

Frawley a sarokban telepedett le, hogy a nő arra forduljon, és ne terelje el a figyelmét az ajtó előtt sürgölődő helyszínelők. Idebent alig érződött a fertőtlenítő bűze. A nő próbálta kényelembe helyezni magát a széken, felkészült a beszélgetésre, halványan, bizonytalanul még el is mosolyodott. Aztán összedörzsölte festékes kezét az ölében, mintha fázna. Hosszú karja csupasz volt.

– Nem vett ma föl felsőt? – kérdezte Frawley.

– Valaki elvette – felelte a nő. – Bizonyítéknak. Abból téptek ki egy darabot, hogy... beköthessék a szemem.

– Kéri...? – Frawley szétnyitotta a zakóját, mire a nő bólintott. Az ügynök felállt, és a fiókvezető vállára terítette a ruhadarabot, bár amint visszaült a székére, a nő már a zakó ujjaiába dugta a karját. A mandzsetták csak pár centivel voltak hosszabbak a kelleténél. Ha Frawley tudta volna, hogy ma még egy nő viseli a zakóját, újabbat választ. – Biztosan minden rendben? Nem akarja, hogy egy orvos megvizsgálja?

– Csak elmerevedtem kicsit – felelte a nő.

– Se púpok, se horzsolások?

– Nem – rázta meg a fejét a fiókvezető, aki csak most jött rá, milyen furcsa is ez valójában.

Frawley felmutatta apró diktafonját, majd bekapcsolta, és letette az asztalra. – Ms. Keesey, az elrablásával szeretném kezdeni, aztán végigmennék mindazon, ami a bankban történt.

Az *elrablás* szóra a nő összerezsent, és nyelt egy nagyot. Ennek a traumának számos rétege volt, és ő még csak kettőt-hármat érintett belőle.

– Szokatlan, hogy egy banki alkalmazottat elraboljanak egy egyébként sikeres rablás során. Ez viszont azt jelenti, hogy hosszabb időt töltött az elkövetők társaságában, és talán olyan információk birtokába jutott, amelyek segíthetnek bennünket a nyomozásban. Én az FBI bankrablásokkal foglalkozó helyi koordinátora vagyok, más dolgom nincs is, kizárólag a bankokban történt bűncselekményekkel foglalkozom, így nem tud olyat mondani, ami ne lenne fontos. Hadd tegyem hozzá azt is, hogy ha nem teszek fel egy kérdést, ami ön szerint lényeges lenne, attól csak válaszoljon rá nyugodtan anélkül is.

– Akkor, ha lehetne... senki sem tudta megmondani, mi van Davisszel.

– A helyettesével? – kérdezte Frawley. – Kórházban ápolják, de rendbe fog jönni. Súlyosan megsérült, de az élete nincs veszélyben. Ezt akarta tudni?

A nő bólintott, és a kezével megtörölte az arcát. A megszáradt tinta nem hagyott nyomot maga után.

– Látta, amikor megverték? – folytatta Frawley.

A nő leszegte a fejét, és megint bólintott.

– Brutális volt – mondta az ügynök.

– Nem... nem néztem oda.

– Feltételezem, hogy a banditák megfenyegették, mielőtt elengedték volna. Magára parancsoltak, hogy semmiképpen ne működjön együtt a rendőrséggel vagy az FBI-jal. Így van?

– Igen.

– Jó. Tudná részletezni pontosan ezeket a fenyegetéseket?

– Az után kezdték, hogy megálltunk. Az egyik, aki elöl ült... ő jött be velem a pánclétermbe is... nála volt a táskám.

– Jó, várjon egy pillanatra! Egész úton be volt kötve a szeme, igaz?

– Ó... igen. Szóval megrázta a táskát. Felismerem a cuccaim hangját. Kinyitotta a tárcámat, és közölte, hogy éppen a jogosítványomat veszi ki belőle. Hangosan felolvasta. Azt mondta, megtartja.

– Pontosan hogyan fogalmazott, ha fel tudja idézni?

A nő félrefordította fejét, lenézett, és halkán ismételte el a bankrabló szavait. – „Ha bármit is mond rólunk az FBI-nak, eljövünk magáért, megdugjuk, aztán megöljük.”

– Világos – mondta Frawley. Úgy tett, mintha jegyzetelne, aztán semleges mosollyal nézett fel. – A megfélemlítés természetesen az ilyen bűnözők védjegye. Az a helyzet, hogy megszerezték a pénzt, úgy hiszik, megúszták a dolgot, és biztosíthatom felőle, hogy eszük ágában sincs a nyomozás közelébe kerülni. Kizárt dolog, hogy megkockáztassák a lebukást.

– Én... értem.

Frawley végigvette a nővel, mi történt a bankban, és hogyan szálltak be a furgonba. – Biztos, hogy furgon volt?

– Igen. Hallatszott az ajtók hangján, meg érezni lehetett abból, ahogy pattogott az úton.

– Nem emlékszik, látott itt parkolni egy furgont reggel, amikor megérkezett a munkába?

A nő megrázta a fejét. – Nem tudom. Talán egy fehéret?

Sorra vették az úton történeteket. – Nem látott semmit a kötéstől? Még alatta sem? – kérdezte Frawley.

– Néha egy keskeny fénycsíkot. A combomat az ülésen. Az ülés fehér vagy talán krémszínű volt.

– És a kinti fény esetleg? Voltak ablakok hátul, ahol ült?

– Hát... nem. Nem tudom megmondani. Nem emlékszem.

– Utasszállító furgon volt?

– Azt hiszem. Igen.

– Nem biztos benne?

– Nem tudom, mi az az utasszállító furgon. Ha olyan, mint amivel tavaly síelni mentünk Maine-be néhány barátommal, akkor igen, biztos vagyok benne. Én béreltem a kocsit. Az egy Villager volt, emlékszem, mert fura név egy kocsinak, és a Villager People-nek hívtuk magunkat. Nem tudom, hogy ez a furgon is Villager volt-e, de ahhoz hasonlított.

– Oké, értem. Milyen szempontból hasonlított rá?

– Két különálló ülés elöl. Én a középső sorban ültem. Mögöttünk volt még egy. – A nő vágott egy grimaszt. – Talán túl sokat talállok ki magamtól. Mindenesetre így látom gondolatban.

– Semmi gond. – Frawley bátorítani akarta a nőt, anélkül, hogy hízelegne neki, hogy a beszámolója minél inkább hű maradjon a valósághoz. – Hol ült?

– A középső sorban. Igen, a középsőben.

– Hányan ültek ott magával?

– Csak egy.

– Melyik oldalán?

– Tőlem jobbra.

– Tehát az ajtó felőli oldalon. Maga meg a falhoz került. És nem hiszi, hogy lettek volna ablakok. Elöl hányan ültek?

– Két férfi.

– Volt valaki a háta mögött is?

– Igen.

– Kettő elöl, egy maga mellett, egy meg hátul.

– Azt hiszem... igen.

– És a furgonban nem volt rajtuk a maszkjuk?

– Nem. De nem is tudom, miért vagytok benne olyan biztos. Talán csak azt hiszem.

Frawley haragudott magára, amiért a furgonra koncentrált. A furgont kiegészítő fogják megtalálni. – Hogyan kommunikáltak? Sokat beszéltek?

– Nagyon keveset. „Jobbra.” „Balra.” „Nem.” „Igen.” Ilyesmi.

– A nő felnézett az ügynökre. – Innen tudom, hogy nem viselték a maszkot.

– A hangjukból.

– A bankban olyan *vadállatiasak* voltak, amikor rajtuk volt. Olyan torz lett tőle a hangjuk, nem is emberi. Mintha szörnyetegek lettek volna. Beszélhetek... kell beszélnem a maszkjukról?

– Mondja csak!

– Mindegyiké egyforma volt. Mint Jason, mint a *Péntek 13.*-ban.

– Úgy érti, hokimaszkot viseltek?

– Igen, de... sebhelyek voltak rájuk rajzolva. Fekete öltések.

– Öltések? – kérdezte Frawley.

– Mintha rangjelzések lettek volna. Vagy varratok. – Távolba révedő pillantásába félelem költözött. – Ezt miért csinálhatták? Miért rajzoltak sebhelyeket?

Frawley megrázta a fejét. Különös apróság volt ez, de egy nyomozónak mindig jól jöttek a különös apróságok. – Tehát nem beszéltek sokat a furgonban.

A nő vonakodott visszatérni erre a pontra. – Nem.

– Úgy tündek, mint akik tudják, hová mennek?

– Talán, igen.

– Elmondták magának is, hová mennek?

– Nem.

– Elmondták, hol fogják szabadon engedni?

– Nem.

– Gondolta, hogy szabadon fogják engedni?

– Hát... – A nő szinte transzban meredt maga elé. – Nem.

– Volt olyan, hogy megállt a furgon?

– Igen.

– Miért?

– Gondolom, a forgalom miatt.

– Jó. Nem nyitották ki az ajtókat, senki sem szállt ki vagy be?
Egy pislantás. – Nem.

– Jártak az autópályán?

– Igen. Egy ideig ott mentünk.

– Be volt kötve a biztonsági öve?

A nő az öléhez nyúlt, hogy segítsen magának visszaemlékezni.

– Igen. – Zöld szeme egyszerre a férfira fókuszált. – Nem próbáltam megszökni, mert fegyver volt náluk.

– Oké. – Frawley nem akarta megtörni a varázst. – Nem tett fel nekik kérdéseket?

A nő megrázta a fejét.

– És egyszer sem szóltak magához?

– Nem.

– Nem mondtak semmit. Csak magára hagyták a hátsó ülésen.

– A középső ülésen.

– Tényleg.

– Igen. Kivéve...

– Folytassa csak!

A nő megint messze járt. – Amelyik mellettem ült. Nem *mellettem*... Csak ugyanazon az ülésoron voltunk mind a ketten. Az, aki bekötötte a szememet. Valahonnan biztos voltam benne... hogy engem néz.

– Hogy magát nézi.

– Nem úgy. Akarom mondani... Nem is tudom. Talán csak egy benyomás volt.

– Nem hogy?

– Nem úgy, tudja, mint aki *néz*. Csak... nem is tudom. Csak *ott volt*.

– Teljesen magára figyelt.

A nőnek kidüldelt a szeme, ahogy megpróbált visszaemlékezni. – Csak mentünk és mentünk. Óráknak tűnt. Nyilván csak én éreztem... szóval mintha örökké tartott volna, de most olyan, mintha kimaradtak volna hosszú időszakok... Egyszerűen üres

az agyam. Az biztos, hogy egyszer csak észrevettem, hogy letérünk az autópályáról, és összevissza kanyarogtunk. Imádkoztam, hogy megálljanak, hogy vége legyen az egésznek, aztán hirtelen megálltak, én meg mást se akartam, csak hogy menjünk tovább. Nem állították le a motort, de éreztem, hogy az út végére értünk. Akkor rázták meg a táskámat. – Találkozott a tekintete Frawley-ével. – A hitelkártyáim, a kulcsaim...?

– Ha előkerülnek, visszakapja őket. Az fenyegette meg, aki maga mellett ült?

– Nem. Nem, a hang az első ülésről jött, a dühös férfi volt az. Aki bevitt a pánccélterembe. – A nő festékes ujjait kezdte tördelni.

– Gondjaim akadtak a kombinációval.

– A sofőr volt az?

– Nem tu... Nem ő volt. Legalábbis azt hiszem, nem. Nem lehetett, mert én a bal oldalon ültem, és jobbról jött a hangja.

– Gondolja, hogy ő lehetett a főnök?

– Fogalmam sincs. Annyi biztos, hogy akkor ő beszélt.

– És az, amelyik maga mellett ült?

A nő megemelte a szoknyáját, hogy keresztbe tehesse a lábát, és Frawley-nak feltűnt, hogy nincsen rajta cipő, a harisnyája pedig teljesen összekoszolódott. – Mintha lett volna valami feszültség közöttük.

– Közöttük? Hogyhogy?

– A dühös akart magával vinni.

– A bankból. És a többiek?

– Az egyik belekötött. Nem is vagyok biztos a dolgomban, olyan gyorsan történt. Szerintem az lehetett, amelyik aztán mellem ült.

– Szóval a dühös, ahogy maga nevezi, vette el a jogosítványát.

– Aztán kinyílt az oldalsó ajtó. A mellettem ülő kisegített.

– Elhúzták az ajtót vagy kinyitották?

– Nem... nem emlékszem.

– És a maga mellett ülő azt mondja, „kisegítette”?

– Pontosan. Félttem, hogy elesem. *Mindentől* félttem. De nem engedte, hogy elessem.

– Szóval nem kirángatta a furgonból?
– Nem. Megfogta a karomat, és én mentem. Nem éreztem úgy, hogy lenne más választásom.

– Leemelte a földre, vagy csak segített lelépni?

– Nem is tudom... Szóval... meg voltam rémülve. Halálra voltam rémülve, *rettegtem*. – A nő megint szétbogozta a lábait, és mozdulatlanul ült tovább. – De nem olyan volt... Szerintem ő egyáltalán nem... Ha a dühös szövegelt volna tovább, sosem tudtam volna egyedül kiszállni a kocsiból. *Járni* sem bírtam volna.

– Oké, lassítsunk! Érzékelte a férfi méretét?

– Igen. Nagy volt.

– Nagy, úgy, mint erős?

– Úgy, mint erős és magas.

– Barátságosnak nevezné?

A nő érezte, mire akar célozni Frawley. – Nem. Személytelennek. Csak nem volt dühös.

– Oké. Szóval kiszállt a furgonból.

– Kiszálltam a furgonból, és gyorsan elindultunk. A karomnál fogva vezetett. Éreztem az óceán szagát, de nagyon bűdös volt, és metszőn fújt a szél. Kitaláltam, hogy a reptérnél vagyunk, mert hallottam a gépek zaját a fejem fölül, de nem lehetett a kifutópálya, mert homokot éreztem a lábam alatt. Egy strandon jártunk. Végül azt mondta, hogy menjek el a vízig, amíg érzem a lábujjaimmal, és csak akkor vehetem le a kötést a szememről. Nagyon fújt a szél, és felkavarta a homokot, a repülőgépek meg visítottak odafent, úgyhogy alig hallottam a férfi hangját. Aztán hirtelen elengedte a karomat, és egyedül maradtam. Vagy egy percig csak álltam ott, mint egy hülye, aztán rádöbbsentem, hogy mennem kell. Nagyon rövid lépésekkel haladtam... vagy talán nem is lépések voltak, inkább csak vonszoltam a lábamat a homokban. Előrenyújtott karral mentem, mert elképzeltem magamat, ahogy lezuhanok egy szikláról. Szó szerint örökké tartott. Életem leghosszabb gyalogútja volt. Még egy gép elzúgott a fejem fölött, egyre erősödött a hangja, szörnyű zaj volt, és mintha húzta volna magát felfelé a levegőt. Aztán más lett a homok, és vizet

éreztem a sarkam körül. Levettem a kötést a szememről, és egyedül voltam. És talán ha tíz métert gyalogoltam. – Egyik lába ujjával megvakarta a másik sarkát, és lenézett tönkrement harisnyájára. – Egyáltalán miért vették el a cipőmet?

– Hogy ne rugdoshasson és ne futhasson, nem gondolja?

A nő a vízért nyúlt, ivott belőle. Egyre jobban reszketett a keze. – Az első nap az óvodában hisztis rohamot kaptam, amikor anyukám ott akart hagyni, és Mrs. Webby büntetésből elvette az új lakkcipőmet. Én meg sitty-sutty, abbahagytam a bőgést. – Megdörzsölte foltos ujjait.

Frawley hagyta, hadd égessen el még egy adagot a felgyúlt adrenalinból, aztán magára a rablásra terelte a szót. A nő változó hatékonysággal számolt be a történekekről, újra meg újra visszatérve a rajzolt hegekre a rablók maszkján. Könnyek gyűltek a szemébe, de aztán mégsem sírta el magát, amikor beszámolt róla, hogyan verte meg a „dühös” rabló Davis Bearnst. – Elesett... ott feküdt tehetetlenül a székhöz kötözve... az meg csak ütötte.

– Láta, amikor Bearns bekapcsolta a riasztót?

A nő megint az ásványvízért nyúlt, de nem ivott belőle, csak figyelte, ahogy a folyadék lötyög az üvegben. Egészen zavart volt a tekintete. Valami nem stimmelt, de Frawley képtelen volt megállapítani, hogy a beszámolóban van a baki, vagy ez még a trauma hatása.

– Nem – felelte halkán a nő.

A nyüzsgés időközben alábbhagyott a pihenőszoba ajtaja előtt. – Ms. Keesey, biztosan nem akarja, hogy egy orvos megvizsgálja valahol?

– Biztosan. Jól vagyok.

– Hosszú út volt, és maga mondta, hogy nem tudja teljes egészében felidézni.

– Csak... kihagytam. Kikapcsolt az agyam, ennyi az egész.

– Önnek kell eldöntenie. Mindenesetre nem árthat.

A nő tekintete hűvös volt és magabiztos, ahogy az ügynökre nézett. – Nem történt semmi.

Frawley bólintott. – Világos.

– De mindenki ezt fogja hinni, igaz?

A férfi megpróbálta másra terelni a szót. – Jön valaki magáért, aki...?

– A fenekemhez dörzsölte a pisztolyát. – A nő pislogott néhány nagyot, ahogy megküzdött a könnyeivel és a kimerültséggel. – A dühös. Amikor a páncélterem előtt álltunk. Mondott egy-két dolgot, hogy mit akarna csinálni velem. Ez volt minden.

Frawley már majdnem megrázta a fejét, és megrántotta a vállát, aztán a szavakat kereste, hogy mit is mondhatna. Végül csak bólintott. – Akar beszélni róla, hogy mit mondott?

A nő mosolya csontig hatolt. – Nem különösebben.

– Oké – mondta Frawley. – Oké.

– Most úgy néz rám, mintha valami ostoba liba...

– Nem, dehogyis.

– Mintha bárkivel szó nélkül beugranék egy furgonba.

– Nem. Nézze...

Frawley a diktafonért nyúlt. Valójában egyáltalán nem volt mondanivalója, csak azt remélte, hogy ha megnyomja a stop gombot, azzal elterelheti a nő figyelmét.

A fiókvezető mélyeket lélegzett, és elgondolkodott. – Amikor az óceán felé lépdelttem... nem gondoltam semmire. Semmire és senkire. De a furgonban, menet közben, bekötött szemmel... lepergett előttem az életem. Láttam magam, amilyen voltam, amilyen vagyok, egészen a mai napig. Ma... ma van a születésnapom.

– Értem – bólintott Frawley.

– Örültségnek hangzik. Ez is csak egy olyan nap, mint a többi. Nem tudom, miért számítana. – Karba fonta a kezét, és a padlón kezdett dobolni harisnyás lábával. – Nem számít.

Egy gyors köszönöm és egy kézfogás most már véget is vetett volna az egésznek, ha Frawley nem adta volna oda a zakóját.

– Nézze – mondta az ügynök. – Láttam embereket, olyan ügyfeleket, akik éppen sorban álltak, hogy beváltsák a csekkjüket, amikor valami szerencsétlen lúzer besétált, és közölte, hogy most kirabolja a bankot, aztán már soha nem voltak képesek ugyanúgy szemlélni az életet. Az emberek a bankrablást általában olyan

bűnténynek gondolják, ahol nincs áldozat, ahol minden biztosítva van, de ha egy pénztáros arcába pisztolyt nyomnak, az örökre megváltoztathatja az életét. Csak azért mondom ezt, hogy fel tudjon készülni.

– Még csak nem is sírtam...

– Most kezd felszívódni az adrenalin, egy darabig valószínűleg kicsit depressziós lesz. Olyan, mintha gyászolna, csak hagyja sodródni magát. Ez így normális. Van, aki azonnal a padlóra kerül, van, aki fokozatosan jobban lesz, aztán egy nap úgy kel fel, hogy nem is gondol többet az egészre. Egy darabig minden bezárt ajtó mögött ezeket az embereket fogja látni. De rendbe fog jönni.

A fiókvezető elvarázsolt tekintettel nézett rá, mintha tarotkártyákat készülné felfordítani. Frawley tudta, hogy óvatosnak kell lennie. Csinos nő, zaklatott, sebezhető. Ezt kihasználni olyan lett volna, mint zsebre tenni a csalibankókat a pánccéltéremből. Most a nő volt a pánccéltér, ő volt az áldozat.

– És ne igyon diétás kólát! – tette hozzá az ügynök. – Kerülje a koffeint meg az alkoholt, ez lényeges. Maradjon a víznél! A zakóm felső zsebében megtalálja a névjegykártyámat.

A nő kihalászott egy kártyát, miközben Frawley felállt. – Mi lesz a kocsimmal?

– Elvileg bármikor visszakaphatja. Egy alapos kézi mosással megszabadulhat az ujjlenyomatok porától. Ha nincsen tartalékulcsa, a kereskedő tud beszerezni magának.

A nő behajlította a lábujjait. – És a cipőm?

– Azt egy darabig még magunknál kell tartanunk. Ilyenek ezek a labortechnikusok. Legszívesebben magát is becsomagolnák egy zacskóba, és a polcon tartanák pár hétig.

– Talán nem is lenne olyan elvetélt ötlet. – A fiókvezető kibújt Frawley zakójából, és kisimította az ujjait, mielőtt visszaadta volna a férfinak. – Köszönöm... – A névjegykártyára pillantott. – Frawley ügynök.

– Szívesen. – A férfi átvette a karján a csábítóan meleg ruhadarabot. – A fenyegetések miatt pedig ne fájjon a feje! Csak magával törődjön!

A nő bólintott, és az ajtóra pillantott, de egyelőre nem indult el feléje. – Igazából a jogosítványomban... amúgy is a régi címem van.

Nem lett volna értelme elárulni, hogy a banditák valószínűleg hetekig követték a rablás előtt. Frawley végigtapogatta a zakóját, a tollát keresve. – Hadd írjam föl a jelenlegi címét.

Frawley figyelte, ahogy a nő megölel egy rózsaszín arcú, ősz hajú, csíkos öltönyt viselő férfit az ajtóba állított ventilátor mellett.

– Jó kis beszélgetésnek tűnt – jegyezte meg Dino. – Meg akart írni a jelentést?

Frawley megrázta a fejét, le sem véve tekintetét a nőről. – Előbb ki kell töltenem a 430-as esetfelvételi űrlapot a washingtoniaknak.

– Aha – bólintott Dino, és közelebb lépett Frawley-hoz. – Ez a tekintet...

Frawley a fejét rázva nézte, ahogy apa és lánya elvonul az ablakok előtt, hogy aztán eltűnjenek szem elől. – Egyáltalán nem is számoltam volna vele, csakhogy...

– Mondd már, mindenre felkészültem.

– Csakhogy egy évvel ezelőtt elköltözött. A cím, ami megvolt nekünk, már nem aktuális.

– Szóval új helyen lakik. És?

Frawley a társára nézett, és látta, ahogy bölcs mosoly költözik Dino sokat látott szemébe.

– Nem – mondta a nyomozó hitetlenkedést tettetve. – Az nem lehet.

Frawley bólintott. – Charlestown.

3

Osztokodás

DOUG AZ AUSTIN STREET-I FOODMASTERNÉL vásárolt sonkás-sajtos szendviccse a kezében végigsietett az Old Rutherford Avenue-n, egészen az O'Neil Memorial Jégcsarnokig.

– Szia, drágám – köszönt rá a ráncos nő, aki a kölcsönzőpult mögött dohányzott, mire Doug a hangulatát meghazudtoló kedélyes mosollyal intett neki vissza. A nő mögött egy újságból kivágott, régi, megsárgult fénykép volt a falra tűzve, ami Dougot ábrázolta a charlestowni középiskola hokimezében. A férfi mindig gondosan ügyelt rá, nehogy egy pillantást is vessen a fotóra.

Magát a jégpályát csak félig világították meg, a tejesládákra támaszkodó vagy a túlsúlyos edzőjük körül óvatosan sasszézó napközisek fölött pedig a Boston Bruins és a charlestowni ifúsági hokicsapat zászlói lógtak a magasban. A palánkon kívül két tanárnő – hanyagul öltözött, oszloplábú környékbeli lányok, bő ingben és szűk nadrágban – végigmérte Dougot, ahogy a férfi elsietett mellettük a korcsolyáktól összekarcolt lelátók irányába.

Jem és Gloansy középmagasan ült a nézőtéren ott, ahol – nagyjából a felpályánál – a padok véget értek. Egy kolbászos piz-zán osztottak, és sört ittak papírzacskóba rejtett üvegekből, amik így leginkább tűzérségi gránátra emlékeztettek.

– Ti meg miben mesterkedtek, pedofil barátaim? – kérdezte Doug, miután összeütötte velük az öklét, és leült egy sorral lettük.

Freddy „Gloansy” Magloan, a Mead Street-i Magloan család sarja ugyanolyan pacaszerű szeplőkkel dicsekedhetett, mint születési előjogaiknál fogva mind a hét testvére. Az állkapcsa széles volt, az arca vidám, de buta, fülét pedig olyan sűrűn lepték el az anyajegyek, hogy egészen barnának látszott tőlük. Amúgy sápadt kezét ugyanolyan rozsdafoltok borították.

Jimmy „Jem” Coughlinnak, a Pearl Street-i Coughlin család sarjának széles válla és vastag felkarja volt, a feje pedig egy apró sütőtökre hasonlított sűrű, valami patinás pénzérme színére emlékeztető, hátrafésült hajával. Az orra alatti hangsúlyos kidudorodás nem tett éppen jót a külsejének, és akkor még szót sem ejtettünk a halványkékes hópelyhekre emlékeztető szempárról. A Jem-gépezet két beállításban üzemelt: vagy kedélyes volt, vagy életveszélyes. Ujjai a gyémántberakásos Claddagh gyűrű körül még mindig lilák és dagadtak voltak a fiókvezető-helyettesre mért ütésektől.

– Megjött a mesterbűnöző – szólta Jem. – Hol van a Monsignor?

– Jön – felelte Doug, és az egyik padba vésett, ősrégi rasszista szövegre dobta a táskáját.

– Cheryl, ember! – szólta Gloansy, és a kusza sötét haját leopárdmintás pánttal kordában tartó tanárnőre sandított. – Ahányszor csak meglátom, mindig a harmadikos osztálykép jut róla eszembe. Igaz, Duggy? Az a kis fodros, *A farm, ahol élünk* ruha volt rajta, meg rózsaszín műanyag cipő. Karba font kéz, szorosan összezárt lábak.

– Arra is akkor volt utoljára példa – jegyezte meg Jem.

Doug emlékezett arra, amikor egyszer negyedikben kilépett az iskolából, Cheryl pedig ott várt rá. Hogy megcsókolhassa, azt mondta – és meg is tette, de csak hogy aztán lelökje a járdáról, és vihogva hazaszaladjon. Doug utána évekig csak a fejét vakarta, ha a lányokról volt szó. A lány akkor is meg most is Bunker Hill-i lakótelepen élt, ami tulajdonképpen város volt a városban. A dobozszerű házak téglalabirintusának tervezői nyilván komolyan vették a „bunker” szót. Pár évvel ezelőtt Cheryl öccse, akit a Városban csak Dingóként ismertek, beszívott, és leugrott a Mystic River hídjáról. Estében elkapta az óceán felől fújó szél, és alig két

épületnyivel tévesztette el az anyja házának kavicsos tetejét. Most pedig az egyik jégen botladozó fekete kölyök Cheryl fia volt.

– Gondolj a szájára, és hogy mi járhatott benne – mondta Jem.

– Ne! – szólt közbe Gloansy, maga is teli szájjal.

– Attól a lánytól egy műanyag kanál is gonorrhoeát kapna.

– Hadd nyeljem le előbb, a kurva életbe! – köhögte Gloansy.

– Hallottátok, hogy egyszer megszondáztatták, és megjelent a kék csík, hogy terhes? – Jem a szájába vett egy korty sört, és gargarizálni kezdett vele. – Képzeljétek magatok elé a lefolyót Gloansy zuhanyozójában, csupa trutymó meg szőr. Na, olyan Cheryl mandulája.

– Az isten szerelmére! – tiltakozott Gloansy, aki majdnem félrenyelte az ételt.

Desmond Elden lépett be a csarnokba. Izmos volt – bár nem annyira, mint Jem vagy Doug –, de vastag keretes Buddy Holly-szemüvegétől mégis kicsit könyvmolynak hatott. Magas szárú bakancsot viselt, kopott farmert meg farmeringet Nynex logóval a zsebe fölött. Világos haja a fejbőréhez tapadt, mivel egész délelőtt a telefontársaság egyenysisakját viselte.

Dez udvarias biccentéssel üdvözölte Cherylt és csapatát, majd vízálló uzsonnás zacskójával a kezében felkapaszkodott a lelátóra.

– Le kéne csapnom, csak mert udvarias voltál – mondta Jem.

Dez egy sorral alattuk telepedett le. – Mi van, még csak nem is köszönsz?

– Kibaszott puhány vagy – morogta Jem. – Nőknek bármit.

– Hol hagyta a teherautót? – kérdezte Doug.

– A Foodmaster parkolójában. Láttam egy járőrökcsit, úgy-hogy biztos, ami biztos, kerültem egyet. – Dez a térdei között tartva szétnyitotta a nejlonzacskó száját, és mosolyogva előhúzott belőle egy zsírpapírba csomagolt szendvicset. – Anya tegnap este fasírtot csinált – mondta, aztán méreleteset harapott az ebédjéből. – Nem érek rá vacakolni. Úgy negyven perc múlva Belmontban kell bekötnöm egy ISDN vonalat.

Jem nagyot húzott a söréből, és Dezre mutatott. – Ezért kellett abbahagynom a melót. Túl sok időt elvitt.

Gloansynak erre innia kellett. – Ámen, testvérem!

Doug lepattintotta a Mountain Dew-ja kupakját. – Akkor csináljuk!

Jim hangosat böfögött, de egyik korcsolyázó gyerek sem kapta oda a fejét. Doug a rettenetes akusztikája miatt szerette a jégcsarnokot. Egyre jobban aggódott a rendőrök miatt a Városban, de ezeknek a dübörgő hűtőberendezéseknek a hangjával egyetlen poloska sem bírt volna el.

– Nem nagyon tudok mit mondani – szólt Jem. – A jelek szerint simán megléptünk. Az újságok szokás szerint mindenben tévednek. Semmi gond nem volt egészen a végéig, amikor viszont minden bekrepált.

– Duggy, öregem – szólt Gloansy –, azt állítottad, hogy a bankok arra képzik ki az alkalmazottaikat, hogy ne nyomják meg a riasztót, csak a rablás után.

– Így is van. Biztonsági intézkedés. Meg a bankok biztosítva vannak emberrablás és kényszerítés ellen, és az ilyen szarság miatt az érvényét veszti.

Jem megvonta a vállát. – Szóval az a buzi összehugyozta magát. A helyzet az, hogy nem kellett volna megtörténnie. Kibaszott nagy balhé lehetett volna belőle. Mindegy, most már nyugodjunk meg, és számoljuk meg ezeket az izéket. Gloansy, barátom, ideje, hogy mindenkinek megállapítsuk a jussát. Te büntetést fizetsz!

Gloansy álla leesett, pedig megint tele volt a szája. – Mi a faszm? – meredt Jemre.

– Neked kellett volna figyelned. Tudtad, hogy Monsignor Deznek ki kell jönnie a páncélteremből, és a pénztárosok riasztói be vannak kötve.

– Hogy *én* fizetek büntetést? *Én?*

– Nem is volt más dolgod, csak hogy a földön tartsd a bankosokat, távol a riasztótól.

– Baszd meg! – Gloansy szemébe könnyek szöktek a döbbenettől. – Baszd meg, nem is volt más dolgom? Ki fújta meg a furgont? Te úgy emlékszel... te kurvára úgy emlékszel, hogy *gyalog*

mentél oda a bankhoz, és úgy is sétáltál el onnan? És ki gyújtotta fel a kocsit a megkésett csere után?

– És ki bámulta a srácot az ATM-nél, ahelyett, hogy a lába előtt fekvő bankárookra figyelt volna?

– Bassza meg! És ki miatt szálltunk át későn a másik kocsiba? Te hoztad magaddal a fiókvezetőt. Miért nem te fizetsz inkább?

– Tervezem. Ugyanannyit, mint te. Száz dollárt mindenkinek.

– Száz... – Gloansy arcizmai ellazultak, és most már csak mogorva pillantásokkal méregette tovább Jemet, aztán keményen beleöklözött a felkarjába. – Te rohadt faszkalap!

Jem kinyújtott nyelvvel elmosolyodott, és arcon legyintette Gloansyt. – Baszd ki, *ilyen* közel voltál hozzá, hogy nekem ess, te kis Shirley Temple.

– Baszd meg! – ütötte félre a másik kezét Gloansy. Most már elég jól érezte magát hozzá, hogy újabb lucskos szeletet tömjön szeplős szájába.

Doug is beleharapott a szendvicsébe. Kurvára elege volt ebből az egész kurva ügyből.

– Szóval a bűvös szám – mondta Jem, és kiöntött egy zacskó sót a csukott pizzás doboz tetejére. – Ennyi jut fejenként és nettó. – Ezzel ujjával a sóba rajzolt egy ötjegyű számot: 76 750.

Gloansy addig bámulta a neki fejjel lefelé fölírt számot, amíg kidülledt a szeme.

Dez bólíntott, és halvány mosollyal a szája szélén Dougra pilantott.

Dean lenyelte a falatot, aztán közelebb hajolt, és elfújta a sóba rajzolt számot.

– Ebből lejtött az, amit bedobtam a közösbe, hogy új szerszámokat vehessünk a következő melóhoz. Néhány új kiadású, sorrendben számozott kötegtől meg inkább megszabadultam, nem érte volna meg aggódni miattuk. Meg persze tíz százalék ment a Virágárusnak. Mindent egybevéve kurva nagyot kaszáltunk. Ja, igen! – A farzsebébe nyúlt. – Az ATM-ből. Bélyegek mindenkinek.

– Mi ez a dolog a Virágárussal? – kérdezte Doug.

Jem kiosztotta a bélyegeket. – Az ő jussa.

- És miért kellett belekeverní?
- Nem mintha nem tudna róla amúgy is. Ez így helyes.
- Honnan tudta? – Doug ledobta a szendvicsét az ülésen heverő papírra. – Én nem mondtam el neki. Senkinek sem mondtam el. Hacsak valakinek közölünk nem járt a szája, nem tudhatott róla.
- Duggy, az emberek tudják. A Városiak mindent tudnak.
- Áru!d el nekem, honnan tudják!
- Egyszerűen tudják.
- Mit tudnak? Mit? Igen, talán azt *hiszik*, hogy tudnak valamit. De azt *hinni*, hogy tudsz valamit, és tényleg *tudni* valamit, az nagyon nem ugyanaz a dolog. A zsaruk is talán azt *hiszik*, hogy tudnak valamit. De tudni nem tudnak semmit, ezért vagyunk még mindig az utcán, meg egyáltalán szabadlábon.
- Fergie rengeteg titkot tud, Duggy.
- És most tud rólunk még egyet. Nem látom értelmét, hogy elárultad neki.
- Ha nem kapja meg a jussát, baj lehet belőle később.
- Hogyan? – Doug azon kapta magát, hogy elragadja a hév, és egyáltalán nem zavartatja magát. – Milyen baj lehet belőle? Magyarázd el nekem! Egyszerre ezzel a némasági fogadalom izével kezdtek jönni a népek, aztán mégis mindenkiből operasztár lett. A zsebkendőjükbe zokognak, és énekelnek a zsernyákoknak meg az újságoknak. Mondd, hogy nem mentél el hozzá a boltjába.
- A mólónál találkoztunk. Anyám unokatestvére, Duggy.
- Nem vagyunk olaszok, Jem. A harmadik vagy a negyedik unokatestvér talán megérdemel egy szép karácsonyi lapot, de nem mondjuk neki, hogy „Itt a vesém, szükséged lehet rá”. Az FBI rámászott a boltjára, ezt garantálom neked, baszd meg.
- Így van. De gondolod, hogy ezt éppen ő nem tudja?
- Azt a harmincöt rongyot, vagy mennyit, amit odaadtál neki, tisztára mossa, mielőtt elküldi az IRA-nak? – csattant föl Dez.
- Ez csak szóbeszéd – húzta fel az orrát Jem. – Hogy felnézzenek rá.
- Dez azt *hiszi*, hogy tudja, hogy Fergie az IRA-t pénzeli. Igazából nem *tudja*. Nem úgy, ahogy *tudja*, hogy Fergie terjeszti az

utcán a port, arról nem is beszélve, hogy maga is megkóstolja alkalmasint. Egy hatvanéves drogossal találkozgatsz te a mólónál, Jem komám. Egy ilyennel cseverészel, és egy ilyennek adod oda a bankos lóvét.

– Figyelj, Fergie-nek mindig vannak tippjei. Nyilván már a következő balhén dolgozol, de ő azt mondta, ha éppenséggel nem is részletezte, hogy nagy dolgok vannak a tarsolyában. Amiket akár meg is vehetnénk tőle.

Doug azt hitte, rögtön felemelkedik a helyéről. – Mi a szarért akarnánk valaki másnak dolgozni? *Egy jó okot mondjál!*

– Iszonyatosat szakíthatunk.

– *Iszonyatosat szakíthatunk!* – Doug a szétszórt só felé intett. – Kifizetted a kölykeid fogszabályzóját, az nem elég? Már így is több pénzünk van, mint amit kényelmesen át tudunk mosni. Az iszonyatos szakítás iszonyatos bukást is jelenthet. Fergie éppen azért tud munkát ajánlani, mert Booza meg a csapata nem figyelt oda New Hampshire-ben. Booza kretén fia, Jackie, a sakál lelőtte a pénzszállító kocsii őréti. És a Városban még most is idegesek emiatt. Mennyi idősi lehet Jackie? Mint mi? Fiaatalabb? És a börtönben fog megdöglenni. Kibaszottul ott fog megdöglenni, mert hülye, és nem bírja befogni a pofáját, nyolcvan évet meg nem húzhat ki bent. És akkor még a gyilkossággal meg sem vádolták, csak rablással meg illegális fegyverbirtoklással. Ez már nem gyerekjáték. A Monsignor kivételével mindegyikünknek van priusza. Ha most lebukunk, a húszéves illegális fegyverbirtoklással együtt annyit kapunk, hogy életünk végéig ülni fogunk. Világos? Vagy írjam le neked sóba?

– Eszem ágában nincs még egyszer lebukni – közölte Gloansy.

– Nekem meg még annyira sem, mint neked – bölintott Doug.

– A profi bűnözőknél a törvény csak a kapkodó bűnözőket szereti kevésbé. Az FBI-nak nem tetszik, ha kirabolunk egy bankot, ez idáig rendben van. A tisztességes küzdelem az tisztességes küzdelem. De ha hozzátesszük az emberrablást és a súlyos testi sérítést, már izzadni kezd a tenyerük. Azt személyes ügynek tekintik. Hirtelen már a munkájukról van szó, áthelyezhetik őket, bármi. Eredményre van szükségük. Ha pedig szemtől szemben kell

megküzdeni velük, nem győzhetünk. Ha meg annyira hülye vagy, hogy Jimmy Cagney-t játszol, attól bevadulnak. Minden melónál előfordulnak bakik. A lényeg, hogy továbbléljen az ember, és ne tetézze az egyik hibát egy másikkal.

Az ezután következő csendben Doug rádöbbsen, hogy ez a tiráda tőle már-már dühkitörésnek számított. Egyedül ő beszélhetett így Jemmel, de még ő is a határokat feszegette. Gloansy, de főleg Dez már rég a földön lettek volna, Jem térdével a torkukon.

Jem azzal foglalta le magát, hogy látványosan ételdarabkákat halászott ki a fogai közül a nyelvével. Doug már régóta tartogatta magában mindazt, ami most kibukott belőle. Igazából nem tudta, miért volt ma ilyen ingerült. A viccek, a többiek szájából áradó sörszag meg a napszak tette talán. A saját fiatalságuk korcsolyázott körbe újra meg újra odalent a jégén.

– Baszd meg! – hessegette el az egészet Doug. – Ha tejelni akarsz a Virágárusnak, hát legyen, tejlj a Virágárusnak! Azt akarod, hogy boldog legyen? Jó. De nem fogok neki dolgozni. Profik vagyunk, nem cowboyok valami vadnyugati előadásban. Mi mások vagyunk. Ezért járunk egy lépéssel előrébb ebben a macska-egér játékban. Önállóan dolgozunk, és állandóan észnél kell lennünk, különben elkapnak bennünket. Előbb hagyom abba, minthogy valami gengszter külön bejáratú készpénzautomatája legyen. Ha csak úgy *sejteném*, hogy ez vár rám, ebben a pillanatban abbahagynám.

Jem elvigyorodott. – Baromság. Sosem bírnád abbahagyni.

– Egyszer muszáj lesz – közölte Doug.

– Remek öregasszony lenne belőled, ha nem lenne ilyen kurva jó orrod a melóhoz. Folyton csak rinyálnál.

Doug teli szájjal figyelte, ahogy a gyerekek lekászálódnak a jégről, és korcsolyás lábukkal esetlenül az ajtó felé indulnak.

– Duggy része otthon van nálam – folytatta Jem, mintha mi sem történt volna. Gloansynak és Deznek egy-egy öltözőszekrényhez tartozó narancsféjű kulcsot adott át. – A ti részetek kint van elől. Ne felejtsetek el, hogy ez egyelőre piszkos holmi, amit később ki kell mosni. Még egy dolog van... A fiókvezető.

Dougra pillantott, mire az megvonta a vállát. – Igen?

– Elvetted tőlem a jogsíját. Mit akarsz kezdeni vele?

– Semmit.

– Nem azt mondtad, hogy a Városban lakik?

– Még nem járt otthon. Azt hiszem, elfelejthetjük. Feltéve, hogy megszabadultál a maszkoktól, semmit nem tudhat rólunk.

– Persze hogy megszabadultam a maszkoktól.

– Hát nagyon el voltál szállva a művészi tehetségedtől, gondoltam, rákérdezek.

– A maszkoktól is, a szerszámoktól is, meg minden mástól is megszabadultam.

Doug rántott egyet a vállán. – Akkor erről ennyit.

– Láttam a hírekben, ahogy a nő az apjával ment el. Amúgy is túlságosan kikészült hozzá, hogy bármit mondjon nekik.

– Igen – bólintott Doug, és megtörölte az orrát, mintha a mesterséges hideg megtette volna a hatását.

– Szóval túl vagyunk rajta – mondta Jem. – Megcsináltuk. Ezzel a befektetési klub gyűlését hivatalosan berekesztem.

Dez összeszedte maga után a szemetet. – Tűznöm kell.

– Jövök én is – mondta Doug, és máris a saját maradéka után nyúlt.

– Hé, hát te meg hová rohansz? – kérdezte Jem. – Milyen óra ketyeg?

– Dolgom van – felelte Doug.

– Hagyd a fenébe! Most szabad a jég. Gloansyval korcsolyázni fogunk.

– Nem lehet – mondta Doug, és felállt. Dez máris nekilátott, hogy búcsúzóul összeüsse az öklét a többiekkel.

Jem felhúzta a szemöldökét, és odaszólt Gloansynak. – A srác az én házamban lakik, aztán mégsem látom soha.

– Levegőhöz kell jutnom. Tudod, hogy megy ez, két balhé között.

– Akkor maradj! Van még velünk néhány haver, lazítunk kicsit. Gloansy elhozta a kapuscuccát, lőhetünk neki kapura.

– Kapjátok be! – jegyezte meg Gloansy, ahogy kiemelte a dobzból az utolsó vékony pizzaszeletet.

– Én megyek – mondta Doug, és megindult lefelé a kopott padsorok között. – Különben meg tévedsz. Van munkám. Benneteket kell kordában tartanom, buzikáim.

– Hohó, de nagy a szád! – kezdte Jem, de a harag, mint egy viharfelhő, gyorsan elvonult az arcáról. – Azt aztán csinálhatod teljes munkaidőben.

AMIKOR DOUG KILÉPETT AZ AJTÓN, Dez éppen a maga részét vette ki a jégcsarnok előterében álló szekrények egyikéből. Az egész akkora volt, mint két vastag telefonkönyv papírba csomagolva. Jem otthagytott egy reklámszatyrot is, amibe Dez most beledobta a csomagot, majd az egészet feltekerte, és a hóna alá dugta, akár egy futball-labdát. Együtt léptek ki az ajtón, az éles, fehér napfényre.

– Mami folyton nyúz, hogy megint hívjalak meg vacsorára – mondta Dez.

– Oké, arra is sort kerítünk hamarosan. – Az erős napfény kicsikart belőle egy irdatlan, megkönnyebbülést jelentő tüsszentést.

– Egészség – mondta Monsignor Dez.

Doug a másikra hunyorított. – A felét rögtön be is dobod a perselybe?

– Nem érek rá. Majd később.

– Előbb tesznek jacuzzit a Szent Ferenc gyóntatófülkéjébe, mint hogy te végzel.

Dez mosolytalanul pillantott Dougra. – Nem sok jutott – mondta. – Igaz?

Doug megdörzsölte a szemét. – Á, leszárom.

– Miért? Miért hagyod, hogy ő legyen a főnök? Te is tudod, hogy te irányítasz mindent. Az az egész büntetés duma is micsoda előadás volt!

Doug megvonta a vállát, láthatólag tényleg nem érdekelte az egész. – Mi az az IDSN vonal? – kérdezte.

– ISDN – javította ki Dez. – Adattovábbításra van, gyors internet. Mintha vízvezeték-szerelő lennék, és a vizet kötném be hozzád, csak sokkal vastagabb csövet hoznék. Száloptika. Olyan vele a netezés, mintha a tévén váltogatnád a csatornákat.

– Tényleg? Ez a jövő?

– Ma az. Holnap ki tudja? Egy napon majd nem is lesznek vezetékek, azt tudom. Rám sem lesz szükség.

– Talán el kéne kezdened gondolkodni rajta, hogy keresel mellette valami más melót.

Dez elmosolyodott, és az út felé fordult. – Mennem kell. – Összeütötték az öklüket, és Dez elindult lefelé az enyhe lejtőn, hóna alatt a pénzköteggel.

Doug megfordult, és felfelé tartott az Old Rutherfordon, már csak megszokásból is a járda mellett parkoló autókat fürkészsze, hátha zsaruk leselkednek utána. A Denvensnél jobbra fordult, és egészen a Packardig a zsúfolt Város kevés szűk, egyirányú utcácskáinak egyikéig követte. Kétoldalt kiugró, íves ablakok és apró erkélyek sorakoztak a keskeny parkolóhelyeket egymástól elválasztó téglafalak fölött. Minden egyes kockaköves parkoló végében üres szemétkuka állt, kivéve Claire Keesey-ét, ahonnan továbbra is hiányzott a szilvakék Saturn. A ház hátsó ajtajának üvegében pizzériák menüi díszleptek legyezőszerűen szétterítve.

Nehogy megállj, mondta magának, ökölbe szorított kezét dzsekije zsebébe dugva. Elhitette magával, hogy elégedett, pedig nem tett mást, csak megkímélte a nőt egy veréstől. Lehajtotta a fejét, akár egy egyszerű járókelő, és tovább ballagott.

4

Play Station

A DOMB TÚLOLDALA CHARLESTOWN VOLT az utcai gázlámpák nélkül. Itt sátortetős faházak álltak sorban, amelyeknek a tenger felé negyvenöt fokos szögben lejtő járdára nyílt az ajtajuk. A 78-as nagy hóvihar idején a környékbeli srácok kilapított kartondobozokból meg mindenféle műanyaglapokból szánkót eskábáltak maguknak, aztán vagy negyven kilométeres sebességgel zúgtak le a Mystic, a Belmont meg a North Mead oldalán, mielőtt óriási bucskázással megállapodtak volna odalent a Medford Streeten.

A Város más szegleteinek, a Monument Square-nek, a City Square-nek vagy a Heights-nak a gazdagabbá válása már elérte, de még nem alakította át teljesen a csóró öreglányt, akit csak úgy emlegetett mindenki, hogy „a domb túloldala”. A járdaszegélyek mellett parkolt néhány Audi meg Acura, egyik-másik kukában formatervezett ásványvizes palackok heverték, a legtöbb ház homlokzatán pedig makulátlan volt a festés. Azért néhány ablakot még mindig ír csipkék díszítettek, és maroknyi bostoni tűzoltónak meg városi alkalmazottnak még mindig itt volt az otthona.

A Sackville Street tetején Doug zsírpapír zacskóból megevett két vajas-kukoricás muffint. Tejtől és cukortól sűrű teája magas papírpohárban gőzölgött rozsdás 1986-os Caprice Classicja tetején.

Rendszeresen itt reggelizett. A ház az utca túloldalán a sötétvörös falakkal és a piszkosfehér szegéllyel – ami korábban

galamszürke volt meg málló szénfekete – fiatalabb korában az otthona volt. Még most is az anyja házaként gondolt rá, bár az anyja elhagyta vele együtt, amikor Doug hatéves volt. Az apjának aztán még tíz évig sikerült megtartania, ami azt jelentette – holt ez teljes képtelenségnek tűnt –, hogy Doug mostanra az élete felét máshol töltötte. Csakhogy még mindig ez a ház uralta az álmait: az irdatlan olajtartály az alagsorban, a sötét fával borított nappali a radiátorokkal meg a halványsárga tapétával, az ő szobája az emeleten a sarokban, amint átsöpörtek rajta az elhaladó autók fényszórói.

Mindig ide jött, ha össze akarta szedni a gondolatait. Az elbaltázott melók – a legutóbbi tisztességesen hozott a konyhára, de mindig is bukásként fog tekinteni rá – mindig keserű szájíz hagytak maguk után, de soha korábban nem fogta így el a letargia, mint most. Újra meg újra lejátszotta gondolatban a történeteket, és próbálta megkeresni a hibákat, de a végén mindig csak a furgonban mellette ülő, bekötött szemű fiókvezetőt látta maga előtt. Egészen megszállottja lett a képnek, ahogy a nő ott kuporgott mellette, törékenyen, de mégis összeszedetten. Ahogy könnyek nélkül sírt – Doug érezte, hogy reszket a teste –, a keze pedig ernyedten hevert az ölében. Olyan volt, mint egy bekötött szemű, zokogó nő szobra. Miután annyi ideig követte ezt az idegent, érezte, hogy fokozatosan magába szippantja az élete misztikuma.

Ma fel fogja rúgni a dolgok megszokott menetét. A Város utcáin nyüzsgöttek a Claire Keesey-k, akiket az alacsony lakbérek és biztonságos utcák vonzottak a környékre, és akik most közszemlére tették a lábukat meg a vállukat a hosszú téli álmom után. A Város nyüzsgő tó volt, és lassan megkezdődött a horgászszезон. A köd, ami leereszkedett rá a bankos meló kezdetén, és vele maradt az azt követő napokban is, lassan kezdett felszállni.

Doug megrázta a fejét, és összegyúrta a muffinos zacskót. Nem fogja elárulni a többieknek, hogy a nő szólaltatta meg a riasztót: ez a dolog nem kísérti többé. Túltette magát rajta. A múltba számúzta. Most pedig ideje továbblépni.

– EZT NÉZD MEG! – mondta Jem.

Doug letette a literes üveg Mountain Dew-t, és átvette a Victoria's Secret gyűrött tavaszi katalógusát. Jem minden egyes oldalon megnedvesítette a fehérneműmodellek mellét, aztán belecsípve az ázott papírba, egészen élethű bimbókat formázott nekik.

Doug bólogatva forgatta a lapokat. – És azt mondod, csak a fél délelőttöd ment rá erre a projektekre?

– Vannak ilyen napok, tudod. Az ember kanosan ébred. Tele vagyok kibaszott energiával, ma már kétszer gyúrtam, vállra és vádlira. Te mit csinálsz, amikor képtelen vagy bármire koncentrálni, mert a gondolataid folyamatosan a farkad körül forognak?

– Vannak, akik úgy fogalmaznának, hogy olyankor elmegeyek egy körre az ötcombú nővel.

– Nem, nem – rázta meg a fejét Jem. – Én azt már nem csinálom.

– Hogy mi van? – vigyorodott el Doug. – Azt már nem csinálod?

– Állítólag a fű kiöli az emberből az ambíciót. Hát szerintem a farkokverés öli ki. Leszívja az energiáimat. Puha leszek tőle, és nem csak egyféle értelemben. Mindig fáradt meg kába vagyok utána. Komolyan beszélek.

– Az lesz a vége, hogy naponta *háromszor* mész le gyúrni az alagsorba, és nem érsz el vele mást, csak hogy az a sok geci visszajut a szervezetbe, és a végén bebuzulsz. Láttam már ilyet, öregem. Tragikus.

– Mintha a tapasztalat beszélne belőled.

– Egy meredek ötlet jutott eszembe, csak úgy a semmiből. Mi lenne, ha lazítanál egy kicsit, és szereznél magadnak egy rendes barátnőt?

– Hát szerintem jól elvagyok így. És nemsokára még jobban elleszek. Az önmegettartóztatás sokkal kezelhetőbbé teszi az ember farkát. De legkevésbé neked kéne jönni ezzel a hülye szöveggel. Mister kurvára-új-életet-kezdek.

Doug felkapta a távirányítót a dohányzóasztal üveglapjáról, és bekapcsolta a tévét. A háttérben éppen egy biliárdasztalon játszódó szoftpornó jelenet futott a Spice Channelen, úgyhogy inkább megnyitotta a kábeladók menüjét, és az egyik lopott fizetős

csatornán talált is magának egy kung-fu filmet, amit aztán nekiállt nézni a hatalmas képernyőn. – Te, ha jobb lesz a szemed, vehetsz magadnak egy kisebb tévét.

– Jut eszembe, erről mi a véleményed? Ma este, oké? Azt mondják, ha sokat vered a farkad, a tenyered is szőrös lesz, igaz? Na, szerzünk egy adagot abból a gumiszerűségből, amit a watertowni melónál használtunk, tudod, amiből hamis állat csináltunk magunknak. Most viszont a kezünkre ragasztjuk, szétvágunk egy parókát, és szórt nyomunk bele. Aztán beszélünk a Csapba a juppik közé, és integetünk nekik. Lepacsizunk a csapossal a szőrös mancsunkkal.

Doug elmosolyodott. – Közben nálad lesz a katalógusod is?

– Leöntöm a gatyámat, mielőtt bemegyek, olyan lesz, mint ha gecivel kentem volna össze. – Jem Doug kedvéért eljátszotta, hogyan fog nyitott tenyérrel integetve, előretolt ágyékkal, képén széles ír vigyorral beszélni a kocsmába. – Estét, barátaim!

– Na, éppen ezért nincsen egy rendes barátnőnk – jegyezte meg Doug.

– Te jó ég, hiszen akkor ez működik! – Jem ledobta magát a zöld bőrkanapéra, és felkapta a Play Station kontrollert. – Bruins! – kiáltotta.

Nekiálltak NHL '96-ot játszani Jem Trinitronján. Előbb le nyomtak két rendes meccset, sztereóban üvöltő közönségzajjal, aztán nem is foglalkoztak a koronggal, csak körbe-körbe korcsolyáztatták a játékosait a jégen, keresve a bajt, kemény bodicseket osztogatva ki egymásnak, amíg le nem kerültek a sisakok, a kesztyűjüktől megszabaduló figurákra nem váltott a kép, és a kommentátor el nem bömbölte magát, hogy *KÜZDELEM*.

Jem egyszerre a játéktól homályos szemekkel Doughoz fordult. – Mint régen, öcsém! Meg tudod nekem mondani, miért nem csináljuk ezt minden kibaszott nap?

Doug végül kénytelen volt megkerülni a hangfalakat, és ki-menni pisilni. A kopott, sakktáblaszerű járólapok, a penészes zuhanyfüggöny, a plafonon keresztül a saját harmadik szinten lévő fürdőszobájába vezető szigetelt csövek mind-mind virtuálisnak,

reszketegnek, szinte pixelesnek tűntek előtte. Ebben a pillanatban a virtuális csarnok a maga hibátlan jegével valóságosabbnak tűnt a számára, mint Jem édesanyjának háza.

Kilépett a szűk folyosóra a hullámvó falaival és egyenetlen sarkaival, meg Cushing bíboros pocsék rajzolatú bekeretezett fényképevel a rég kiszáradt szenteltvíztartó fölött.

A földszinti ajtó üvegének zörgése mintha kikergette volna az életet Dougból. A koffein és a pezsgés lassan elszivárgott a maga külön világából, a játék keltette gerjedelem lassan semmivé foszlott.

– Hazajött Krista – mondta Jemnek, amikor visszaért a szobába.

– Nem gáz, békén hagy bennünket.

– Add ide a részem, hadd rakjam el.

– Le fogsz lépni – mosolyodott el hűvösen Jem.

– Nem, csak elrakom a szajrét, aztán rögtön visszajövök.

Jem nem nagyon hitt neki, de felállt, és a szoba meg az elhanyagolt emeleti konyha közti ajtóhoz lépett. Megrántotta a keret burkolatát, amitől az egy hosszú csíkban levált, felfedve egy sor, a postai rekeszekhez hasonló, furnérlemezből készült polcot az öreg falak között. Jem kivette Doug részét, de otthagytott még egy csomó másik újságpapírba burkolt csomagot. Némelyiket felszakították, és kibukkant belőlük egy rakás készpénz.

– Ide gyűjtöd?

– Miért ne?

Doug körbemutatott Jem játékszerekkel teli szobájában. – Ha rád törnek egy házkutatási paranccsal, aztán meglátják ezeket a kütyüket, összevetik az árukat az adóbevallásoddal, utána meg még azt is észreveszik, hogy lopod a kábelt... Szerinted nem fogják megvizsgálni a falakat?

Jem vállat vont, aztán visszaillesztette a keret darabját a helyére, és a tenyerével addig kalapálta, amíg tökéletesen nem illeszkedett. – Állandóan fosol, baszd meg! Te hol tartod a pénzedet? Nem költöd el, azt tudom.

– Nem odafent. – Doug a kezében tartott csomagot méricskélte. – Jut eszembe, mi lesz a piszkos pénzzel?(...)

THE CHUCK HOGAN TOWN TOLVAJOK VÁROSA

„Fantasztikus olvasmány... Gazdag történet barátságról, tétova szerelemről és fokozódó feszültségről.” — **Stephen King**

„Tájékozott, mint James Ellroy, kemény, mint Elmore Leonard és olyan alapos, mint a bostoni íróárs, Dennis Lehane.” — **Fort Worth Star-Telegram**

Négy maszkos férfi – tolvajok, riválisok és barátok Charlestown kemény utcáiról – fegyverrel kirabol egy bostoni bankot. Claire Keesey bankigazgató túsul ejtése és a páncterem kipucolása még könnyű volt. De az életét a bűnözésre feltevő Doug MacRay azzal nem számolhatott, hogy beleszeret Claire-be. Amikor immár maszk és fegyver nélkül megkeresi a nőt, a kölcsönös vonzalom tagadhatatlan.

Miközben egy konok FBI ügynök lohol a sarkában, Doug egy veszélyes és zűrös munka nélküli életről ábrándozik – olyan életről, ami Claire körül forog.

Mielőtt azonban az álma megvalósulhatna, Dougnak és csapatának lehetősége nyílik kirabolni Boston nevezetes baseballstadionját, a Fenway Parkot.

Kockázatos, mégis ellenállhatatlan lehetőség: ez lenne a tökéletes meló, amivel véget vethetne bűnözői karrierjének, és új életet kezdhetne.

Csakhogy, mint hamarosan kiderül, Claire nyomába szegődni talán mindennél veszélyesebb.

A fergeteges befejezés felé vágató történet a rablás minden formáját felsorakoztató nyers mese – egyben a bűn, a szerelem, az ambíció és az álmok felejthetetlen Odüsszeiája.

„Lebilincselő, ragyogó részletességgel megalkotott thriller.” — **St. Louis Post-Dispatch**

„Lélegzetelállítóan kidolgozott... A cselekmény gyorsan pörög és szakavatott kéz munkája.

A próza izmos és letisztult.” — **The Seattle Times**

CHUCK HOGAN számos bestseller szerzője.

Guillermo del Toróval közösen írta A kór című művet.

Felnőtteknek ajánljuk

3 999 Ft

ISBN 978 963 245 372 9

9 789632 453729

A WARNER BROS. PICTURES PRESENTATION

A LEGENDARY PICTURES KÖNYVTÁRÁVAL ÉS A GK FILMS PRODUKCIÓJÁVAL „THE TOWN” BEN AFFLECK REBECCA HALL JON HAMM JEREMY RENNER BLAKE LIVELY
TITUS WELLMER VALAMINT PETE POSTLETHWAITE ÉS CHRIS COOPER FŐSZERELMŰ HARRY GREGSON-WILLIAMS ÉS DAVID BUCKLEY CHUCK HOGAN „PRINCE OF THIEVES” CÍMŰ RÉSZÉNEK ALAPJÁN
EXECUTIVE PRODUCEREK THOMAS STULL JON JASHINI WILLIAM FAY DAVID CROCKETT FŐRÖGATÓRÓK PETER CRAIG ÉS BEN AFFLECK & AARON STOCKARD PRODUCER GRAHAM KING BASIL Iwanyk

RENDEZTE BEN AFFLECK

Source: www.tolvajokvarosa.com

